

#1 INTERNATIONAL BESTSELLER

Help Your Kids Get It
Done Right at Home and School!

Donna M. Genett, Ph.D.

CON SẼ LÀM ĐƯỢC!

*Phát triển khả năng, sự tự tin
& sức mạnh tinh thần của trẻ*

First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

MỤC LỤC

[Lời tác giả](#)

[Chương 1: Anh em Jones và James - những điểm giống và khác](#)

[Chương 2: James kể một câu chuyện](#)

[Chương 3: James, Jones và buổi tập huấn](#)

[Chương 4: Bước thứ ba](#)

[Chương 5: James và Joyce xác định quyền hạn](#)

[Chương 6: Thiết lập mốc kiểm tra](#)

[Chương 7: Buổi tổng kết](#)

[Chương 8: Binh đoàn James](#)

[Tóm tắt](#)

[Đôi điều về tác giả](#)

[Tủ sách](#)

LỜI TÁC GIẢ

Chào các bạn độc giả!

Tôi đã viết cuốn sách đầu tay “Người giỏi không phải là người làm tất cả”, với hy vọng phổ biến một trong những kinh nghiệm quản lý hết sức độc đáo – nguyên tắc “Giao việc hiệu quả nhất”. Đã có rất nhiều nhà quản lý nắm được nguyên tắc này và đạt được nhiều thành công. Thế nhưng, tôi hiểu rằng phạm vi áp dụng của nguyên tắc này vẫn còn rất giới hạn. Help your Kids get it done right at home and school!

Thông qua một số bạn bè và đồng nghiệp, tôi đã nảy ra ý tưởng áp dụng nguyên tắc tuyệt vời đó, với một chút biến đổi, vào việc giáo dục con cái tại gia đình.

“Để con vững bước tương lai” sẽ mang đến cho bạn cách vận dụng nguyên tắc giao việc hiệu quả ấy vào việc giáo dục con cái. Với 6 bước đơn giản nhưng hữu ích, bạn sẽ giúp con trẻ gạt hái thành tích cao nhất và tự tin bước vào đời.

Trong quyển “Người giỏi không phải là người làm tất cả”, nhân vật James đã phải nỗ lực rất nhiều mà vẫn không sao đạt được kết quả như Jones, người anh họ của mình. Trong khi James phải làm việc rất vất vả mới có thể hoàn thành công việc một cách tương đối thì Jones, với những kỹ năng quản lý tuyệt vời, đã đạt được nhiều thành công vượt trội một cách nhẹ nhàng. Theo đó, chất lượng cuộc sống của hai người ngày một khác xa nhau.

Cuối cùng, James quyết định dẹp bỏ lòng kiêu hãnh để đến gặp và xin lời khuyên của Jones. Từ sự hướng dẫn của người anh họ, James dần nắm rõ và áp dụng thành công bí quyết “Giao việc hiệu quả nhất”.

Lần này, James nhận ra rằng các con của Jones luôn thành công và vượt trội hơn so với các con anh, dù tất cả đều có thời gian học tập và chơi đùa như nhau. Câu chuyện là chuỗi những suy nghĩ và hành động của James nhằm tìm ra bí quyết tự tin và thành công của các con Jones. Từ những gì đã học được, gia đình James đã đạt

được những kết quả đáng khích lệ:

Các con đạt được nhiều thành công hơn mà không cần phải cố gắng quá sức. Bọn trẻ học được sự tự tin vào chính bản thân và biết cách phát huy hết tiềm năng; hiểu và chấp nhận những giới hạn cũng như những quy định mà chúng phải tuân theo.

Không khí gia đình trở nên thân thiện, ấm áp hơn; các thành viên trong gia đình quan tâm đến nhau nhiều hơn.

Loại trừ đến mức tối đa sự tranh chấp và xung đột trong gia đình.

Và gia đình bạn cũng vậy, sẽ đạt được những kết quả hằng mong đợi từ kinh nghiệm của Jones và James.

Chúc bạn thành công!

- Donna M. Gennett, Ph. D

Chương 1 - ANH EM JONES VÀ JAMES – NHỮNG ĐIỂM GIỐNG VÀ KHÁC

Hai cậu bé John Jones và John James khác hẳn những cặp anh em họ bình thường khác. Cả hai lớn lên trong cùng một thị trấn, sống trên cùng một con đường và ở cạnh nhà nhau. Mẹ của họ là một cặp chị em song sinh và đã kết hôn với anh em nhà John vào cùng một ngày.

Chuyện hai ông bố là anh em nhà John cùng lớn lên bên nhau, trở thành bạn thân của nhau là chuyện cũng bình thường. Điều khiến người ta ngạc nhiên nhất chính là hai cậu con trai John Jones và John James của hai ông bố cùng tên này lại chào đời trong cùng một ngày, cùng một bệnh viện, và hai bà mẹ cùng nằm chung một căn phòng.

Chẳng biết liệu có phải sự trùng hợp này bắt nguồn từ hai người mẹ song sinh hay không nhưng rõ ràng, Jones và James giống nhau như anh em song sinh thật thụ, cả về ngoại hình, dáng điệu cho đến cách cư xử. Ngay từ trước khi đi nhà trẻ, cả hai rất thích thú với những trò chơi làm gia đình và bạn bè xung quanh bối rối về sự giống nhau của mình. Và đến khi vào trường tiểu học thì chúng đã thực hiện điều đó một cách hoàn hảo. Chẳng ai trong số bạn bè, thầy cô có thể chỉ ra được đâu là Jones và đâu là James.

Suốt những năm trung học, hai cậu đã dành hầu hết thời gian rảnh bên nhau. Cả hai học cùng một lớp, và cùng chọn những môn thể thao ngoại khóa giống nhau. Điều thú vị là thành tích của Jones và James cũng như nhau cả trong học tập và trong thể dục thể thao.

Khi lớn lên, hai anh em lại tiếp tục thi đỗ vào một trường Đại học, và vẫn thích thú với trò chơi “anh em sinh đôi” như ngày còn bé. Nhưng cả hai làm như vậy không phải để thu hút sự chú ý hay chơi trội với bạn bè mà đơn giản chỉ là vì hai cậu thật sự có cùng những sở thích giống nhau và đều rất thích thú với điều đó.

Sau khi tốt nghiệp, họ tiếp tục làm ngạc nhiên mọi người bằng việc kết hôn với hai chị em song sinh trong một lễ cưới đôi. Thật ra thì đến thời điểm này, hầu như đã không còn ai ngạc nhiên vì điều

này nữa.

Họ chỉ tò mò và thích thú chờ xem “truyền thống” này sẽ kéo dài bao lâu mà thôi. Sau đó, họ cùng làm việc trong một công ty và mua nhà trả góp trong cùng một chung cư. Cuộc sống hạnh phúc, công việc thuận lợi, và mọi thứ có vẻ rất suôn sẻ với họ...

Và thực tế là cuộc sống đã diễn ra rất tốt, cho đến khi Jones và James cùng được thăng chức lên làm quản lý. James không mất nhiều thời gian để nhận ra rằng đây là lần đầu tiên họ không còn giống nhau nữa. Một sự khác biệt đã hình thành, và điều tệ hại là sự khác biệt ấy đang ngày một nói rộng!

May mắn thay, James đã nhận ra mình tụt hậu trong sự khác biệt ấy. Và điều đáng quý hơn là anh đã từ bỏ được lòng kiêu hãnh để tìm hiểu nguyên nhân, tìm kiếm lời khuyên và chấp nhận sửa chữa theo sự giúp đỡ của Jones.

James đã phát hiện ra rằng khác biệt lớn nhất giữa anh và Jones bắt nguồn việc anh không nắm rõ cách giao việc cho các nhân viên của mình sao cho đạt được hiệu quả tốt nhất. Dần dần, James đã học được cách phân bổ, ủy thác công việc hiệu quả hơn; và chẳng bao lâu sau, anh đã gặt hái được nhiều thành quả đáng khích lệ từ những cải cách ấy.

Nhờ đã biết cách điều phối công việc cho nhân viên nên James có nhiều thời gian hơn để chăm sóc gia đình. Và chính vì vậy, anh đã nhận ra giữa hai gia đình đang tồn tại một khác biệt rất lớn và rất đáng chú ý. Khác biệt đó khiến anh vừa ngạc nhiên, vừa lo lắng.

James và Jones lập gia đình cùng một thời điểm, và con cái họ cũng trạc tuổi nhau. Hai cậu con trai của họ, Joe và Jake, ra đời chỉ cách nhau có một ngày, và hai cô con gái, Jamie và Jolie cách nhau một tuần. Hai cậu con trai đang cùng học lớp chín, còn hai cô công chúa nhỏ đang học lớp sáu. Các con của Jones là Joe và Jamie đều học rất giỏi. Cả hai đạt được nhiều thành tích cao ở trường. Không những thế, ý thức tự giác của bọn trẻ nhà Jones rất tốt; chúng luôn tự làm bài tập về nhà mà không đợi ai nhắc nhở, thúc giục. Sau khi đã làm xong bài tập, hai đứa trẻ này vẫn còn thời gian rảnh để chơi các môn thể thao mà chúng yêu thích.

Nhưng các con của James là Jake và Jolie thì ngược lại. Chúng luôn rất vất vả mới có thể hoàn thành đủ những bài học ở lớp cũng như bài tập về nhà; tệ hơn, chúng còn có vẻ chẳng mấy thích thú với trường học. Khi ấy, lần đầu tiên trong đời, hai vợ chồng James ngồi lại và phân tích vấn đề của hai đứa con một cách nghiêm túc; để xét xem việc bọn trẻ dành thời gian cho các hoạt động ngoại khóa có ảnh hưởng đến việc học của chúng không và có nên tiếp tục duy trì những chương trình ngoại khóa ấy không.

Thế nhưng, khi James nói điều này với các con, thì cả Jolie và Jake đều phản ứng rất gay gắt. Trước tình thế đó, James buộc phải tìm cách khác để thay đổi tình hình hiện tại mà không để bọn trẻ thất vọng. James bắt đầu quan sát nếp sinh hoạt của gia đình Jones. Dù cảm thấy hơi xấu hổ khi phải hành động như thế nhưng anh tin rằng mình có thể học được điều gì đó từ gia đình Jones.

James nhận ra rằng Jones luôn dành khá nhiều thời gian cho các con. Vào các ngày cuối tuần, gia đình họ thường cùng nhau ra ngoài. Trong khi Jones và Joe chơi trò bắn bia thì Jamie tập đi xe đạp dưới sự hướng dẫn của Jane. Mỗi sáng thứ bảy, cả nhà họ cùng phối hợp với nhau làm việc nhà trong tiếng cười đùa vui vẻ.

James cũng nhận ra một điểm rất thú vị trong cách dạy dỗ con của Jones: Khi giúp bọn trẻ làm một điều gì đó, Jones hoàn toàn không đưng tay vào làm mà chỉ hướng dẫn để bọn trẻ tự thực hiện.

Trong khi đó, gia đình James thì hoàn toàn ngược lại. Điều James thắc mắc là tại sao anh lại không làm được điều Jones đã làm trong khi anh cũng dành rất nhiều thời gian cho các con. Trước đây, do công việc bận rộn nên anh không có điều kiện quan tâm chăm sóc gia đình, đặc biệt là hai con. Nhưng giờ đây, anh đã học được cách quản lý công việc hiệu quả và đã tạo nên sự thay đổi kỳ diệu trong công việc cũng như trong cuộc sống của mình. Thế nhưng, dù đã có nhiều thời gian dành cho gia đình hơn, James vẫn hiểu rằng, mọi chuyện hầu như chẳng hề thay đổi.

Thông thường, mỗi ngày sau khi đi làm về, vợ chồng James sẽ cùng nhau chuẩn bị bữa tối cho cả gia đình. Sau đó, cả gia đình sẽ quây quần bên nhau, cùng ăn tối và chia sẻ với nhau những chuyện xảy ra trong ngày. Tiếp theo, anh và Joyce, vợ anh, sẽ cùng nhau dọn dẹp, rửa chén trong khi bọn trẻ về phòng làm bài tập. Và cuối cùng, cả

nhà sẽ cùng nhau đọc báo hoặc xem ti-vi cho đến giờ bọn trẻ đi ngủ.

“Tại sao vậy?” - James tự hỏi. - “Tại sao gia đình mình lại không thể dành nhiều thời gian để chơi đùa bên nhau vào mỗi buổi tối? Tại sao Jake và Jolie đã dành nhiều thời gian trong học tập như vậy mà vẫn không thể giỏi như bọn trẻ nhà Jones?”.

Và cứ mỗi cuối tuần, vợ chồng anh lại hết sức vất vả lôi kéo các con cùng làm việc nhà với mình. Cả hai đứa trẻ đều tìm mọi lý do để né tránh, trì hoãn, hoặc nếu có tham gia thì cũng nhản nhó, khó chịu.

Trong khi đó, các con của Jones không những giúp bố mẹ làm việc nhà rất nhiệt tình mà còn thực hiện mọi việc với vẻ hứng thú như đang tham gia một trò chơi hấp dẫn. Làm thế nào gia đình Jones có thể tạo dựng được không khí làm việc tuyệt vời và sử dụng thời gian nghỉ ngơi đầy thú vị như thế? Câu hỏi này không ngừng ám ảnh James, thôi thúc anh tìm ra nguyên nhân đã tạo nên sự khác biệt kỳ lạ ấy.

Chương 2 - JAMES KỂ MỘT CÂU CHUYỆN

Sáng thứ bảy, James ghé nhà người anh họ với mục đích mời cả nhà Jones tham dự một buổi tiệc gia đình. Nhưng thật ra, anh muốn nhân dịp này quan sát nếp sinh hoạt của gia đình Jones vào ngày nghỉ.

- Xin chào cả nhà! Cuối tuần vui vẻ! - James chào khi bước vào nhà.

- Xin chào! - Gia đình Jones cùng chào James như một bản hợp xướng; cả nhà vừa ăn sáng xong.

- Cậu dạo này sao rồi, James? - Jones hỏi. - À, cậu có kế hoạch gì trong ngày cuối tuần đẹp trời này không?

- Tất nhiên là có. Tôi muốn mời gia đình anh chị sang chơi. Chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ ngoài trời. - James trả lời. - Cả nhà thấy thế nào?

- Hoan hô! - Bọn trẻ reo lên đầy thích thú. Bốn đứa trẻ của hai gia đình chơi với nhau rất thân nên chúng luôn mong có được những cơ hội như thế này.

- Ai lại có thể từ chối một lời đề nghị hấp dẫn như thế chứ! - Jones cười nhìn vợ; và Jane, vợ anh, cũng gật đầu đồng ý. - Chúng ta thống nhất như vậy nhé!

Trong lúc chuyện trò với vợ chồng Jones, James tranh thủ quan sát những gì đang diễn ra chung quanh. Joe đang lau bàn ăn mà không cần mẹ phải nhắc. Trong khi đó, Jamie đang xả nước vào bồn chuẩn bị rửa chén.

James hết sức ngạc nhiên bởi ở nhà anh, Jake và Jolie luôn tìm cách trốn tránh công việc; dù cho vợ chồng anh có ra sức dụ dỗ, yêu cầu hay ra lệnh chẳng nữa. Quá ngạc nhiên, James buột miệng:

- Hai cháu giỏi quá! Hai cháu tự giác làm việc nhà mà không cần đợi bố mẹ nhắc!

- Vì bọn cháu là một phần của đội mà!

- Hai đứa mỉm cười trả lời James.

- Đội à? Nhưng là đội gì? - James hỏi lại, đưa mắt nhìn Jones đầy thắc mắc. Jones chỉ nhún vai mỉm cười.

- Đúng vậy ạ! - Jamie giải thích. - Cả nhà cháu là một đội lớn, cũng giống như đội bóng ở trường vậy. Các thành viên trong đội đều có điểm mạnh, điểm yếu cũng như sở thích khác nhau, cho nên mỗi thành viên phải luôn cố gắng hết sức hoàn thành phần việc của mình để đưa đội tiến lên ạ! - Cô bé giải thích bằng một giọng đầy nhiệt tình và tự hào.

“Thật là một cách nghĩ chín chắn và tích cực làm sao. Một đứa trẻ chỉ mới học lớp sáu mà đã có thể hiểu được những điều này thật không đơn giản”. James nghĩ, và tự hỏi gia đình Jones đã làm cách nào để giáo dục các con được như vậy.

-Ồ! Một ý tưởng đơn giản mà thật là hay! - Anh nói.

- Gia đình của chú cũng là một đội có phải không? - Jamie hỏi, giọng ngây thơ.

- À! - Anh thận trọng tìm từng lời. - Về cơ bản, chú cho rằng gia đình chú cũng là một đội, nhưng chú không nghĩ đội của chú giỏi được như đội của cháu đâu.

Nhưng đội của chú cũng đang cố gắng cháu ạ!

“Ít ra thì cũng sẽ sớm được như thế, trong tương lai gần!” - James nhủ thầm và tự hỏi nên bắt đầu từ đâu. Nhất định anh phải nói chuyện với Jones và hỏi Jones kỹ lưỡng về việc này.

Với sự hiểu ý và tình thân thiết từ bé, hẳn Jones đã đọc được những gì mà James đang nghĩ. Vì thế, anh đề nghị:

- James! Cậu có thể giúp tôi một số việc trong nhà xe được

không?

- Vâng, dĩ nhiên! - James vui mừng hưởng ứng lời gợi ý tế nhị của người anh họ và nhanh chóng bước theo Jones.

- Jones này, làm thế nào anh tạo được điều kỳ diệu ấy? - James hỏi khi cả hai đã bước ra khỏi phòng.

- Ừm! Thật ra thì cũng khá đơn giản. - Jones trả lời. - Cậu thấy đó, chúng ta đều gặp rất nhiều khó khăn trong việc dạy lũ trẻ học cách sống có trách nhiệm. Thoạt đầu tôi cũng giống hệt cậu bây giờ, rất lúng túng và không biết phải làm sao. Rồi một ngày nọ, tình cờ tôi quen một huấn luyện viên và nhìn thấy cách anh ấy huấn luyện đội bóng. Một ý tưởng lóe lên trong đầu, tôi tự hỏi tại sao gia đình mình lại không sinh hoạt như những thành viên trong cùng một đội như thế.

Vậy là tôi cùng bàn bạc với Jane; rồi hai vợ chồng nghĩ ra một trò chơi như sau: Chúng tôi ghi lại tất cả công việc nhà vào một tờ giấy và sau đó phân thành hai nhóm. Nhóm một bao gồm những công việc khá đơn giản mà bất cứ ai trong gia đình đều có thể làm, nhóm việc này được gọi là “Công việc của đội”. Còn những việc vượt quá sức hay có khả năng gây nguy hiểm cho bọn trẻ thì được xếp vào nhóm hai, gọi là “Công việc của huấn luyện viên”.

Tuần đó, tôi và Jane tổ chức một cuộc họp gia đình. Trong buổi họp ấy, chúng tôi giải thích với bọn trẻ rằng gia đình là một đội, trong đó mỗi người là một thành viên quan trọng và không thể thiếu. Vì thế, chỉ khi mọi người cùng cố gắng hết mình để hoàn thành tốt phần việc được giao thì đội mới có thể trở thành đội vô địch.

Tiếp theo, chúng tôi gợi ý để bọn trẻ nói về suy nghĩ của chúng khi trở thành thành viên của đội vô địch, cũng như những điều mà chúng muốn khi đội đã trở thành vô địch. Và chúng đề cập đến những điều như “Đội vô địch được làm những gì họ muốn”, “Đội vô địch thường rất nổi tiếng” hay “Không khí trong đội vô địch luôn vui vẻ và hạnh phúc”,...

Sau đó, chúng tôi bắt đầu nói về ý nghĩa của việc đưa gia đình mình trở thành đội vô địch. Chúng tôi nói rằng khi đó, cả gia đình sẽ có rất nhiều thời gian vui vẻ bên nhau, cả khi làm việc lẫn khi chơi

đùa.

Jane và tôi đưa ra danh sách “Công việc của huấn luyện viên” và giải thích lý do tại sao tôi và Jane phải làm những việc ấy. Joe và Jamie rất ngạc nhiên khi thấy bố mẹ phải làm nhiều việc như vậy, nhiều hơn cả những gì chúng có thể tưởng tượng. Sau đó chúng tôi chia nhau danh sách “Công việc của đội”.

Tất nhiên, ban đầu chúng cũng thắc mắc tại sao lại như vậy. Nhưng sau khi nghe Jane giải thích: “Mẹ chọn làm công việc lau chùi, vì mẹ không muốn các vật dụng trong nhà bị ai đó làm vỡ. Sau khi phủi sạch bụi, mọi thứ sẽ được đặt lại vị trí cũ, an toàn và nguyên vẹn”, thì cả hai mới đồng ý. Và thế là đây chuyện bắt đầu khởi động: Jamie chọn việc rửa chén vì con bé thích sự sạch sẽ và ngăn nắp. Joe chọn việc cắt cỏ bởi thằng bé thích chạy nhảy ngoài sân. Cả nhà thống nhất là mỗi người sẽ tự dọn dẹp phòng của mình. Và mọi việc cứ thế tiếp diễn.

Danh sách công việc cứ thế vơi dần đi. Và khi có công việc nào đó phát sinh, thì Jane hoặc tôi sẽ tính toán xem ai sẽ đảm nhận nó dựa trên sở trường, sở đoản của mỗi người. Chẳng mấy chốc, tất cả công việc nhà đã biến thành những trò chơi thú vị.

- Ôi chao!

James thốt lên. Anh tự hỏi bản thân liệu có thể áp dụng biện pháp của Jones vào gia đình mình không. “Hừm! Cứ thử áp dụng xem sao!”
- Cuối cùng anh kết luận.

- Cảm ơn Jones! James nói và ra về. Những gì quan sát được từ gia đình Jones khiến James vừa nể phục, vừa xấu hổ, vừa hy vọng.

Nể phục khi thấy Jones có thể dạy bọn trẻ cách làm việc nhà một cách suôn sẻ và đầy tinh thần trách nhiệm. Chúng phối hợp và hỗ trợ bố mẹ hết sức nhiệt tình.

Xấu hổ khi thầm so sánh không khí mệt mỏi của gia đình mình với sự sôi nổi và hạnh phúc mà gia đình người anh họ đã tạo ra.

Song James cũng cảm thấy đầy phấn khích với hy vọng sẽ tạo ra một sự thay đổi để gia đình mình có được không khí đáng mong đợi

như ở nhà Jones. James nóng lòng về nhà, anh cần phải nói với Joyce về trò chơi kỳ diệu mà gia đình Jones đang áp dụng. Thật là một ý tưởng tuyệt vời!

James và Joyce bàn luận với nhau về cách thức “Hoạt động đội nhóm” mà gia đình Jones đã áp dụng. Joyce rất thích ý tưởng này và tỏ ra ngạc nhiên vì chưa bao giờ được nghe Jane - vợ của Jones - nhắc đến. Nhưng đó không phải là điều quan trọng bởi giờ đây, họ đã nhìn thấy hướng đi cho những vấn đề của mình.

Joyce rất nóng lòng áp dụng phương pháp này. Vợ chồng anh quyết định sẽ đề cập đến “Trò chơi đội nhóm” trong buổi họp mặt gia đình vào tuần tới; chỉ thay đổi một vài điểm nhỏ so với cách mà Jones đã thực hiện.

Thế nhưng, thật không may, bọn trẻ nhà James chẳng hề tỏ ra hứng thú. Hai đứa ngồi trên ghế, mặt mày ủ dột, chẳng có thái độ hay hành động nào chứng tỏ “tinh thần đồng đội” cả. Sau một hồi cố gắng gợi chuyện, James thất vọng hỏi:

- Có chuyện gì không ổn à, hai đứa?

Jolie bắt đầu khóc:

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta là một đội thất bại? Nếu con chơi không tốt, con có bị bố mẹ cắt các hoạt động ngoại khóa không? - Cô bé nức nở.

Jake cau có:

- Đúng vậy! Con đang không biết làm thế nào để làm cho hết mớ bài tập về nhà đây. Vậy mà bố mẹ còn muốn con phải làm thêm việc nữa sao?

“Ồi trời!” - James nghĩ. - “Sao mình lại có thể nghĩ đơn giản đến như thế nhỉ? Đúng là mình muốn lũ trẻ trở nên tốt hơn, nhưng dường như mình đã dùng sai phương pháp rồi”. James im lặng một lúc, chẳng biết làm thế nào để thoát khỏi tình huống bất ngờ này. Joyce nhìn anh, chờ đợi. Trong khi đó, Jake nói:

- Tụi con đi được chưa?

Jolie thêm:

- Phải đó, tụi con đi được chưa? Con có bài luận môn khoa học cần phải nộp vào thứ hai này!

James gật đầu và thế là hai đứa vội vã lĩnh về phòng.

- Chắc, chẳng có tác dụng gì cả! - Joyce lắc đầu chán nản.

- Đừng lo, em yêu! - James an ủi Joyce, quàng tay lên vai vợ, nói. - Anh nghĩ có lẽ chúng ta đã bỏ sót một vài bước nào đó thôi. Để anh nói chuyện với Jones lần nữa xem sao. Em đừng lo. Jake và Jolie là những đứa trẻ sáng dạ. Chúng vẫn đạt thành tích khá ở trường. Chỉ cần tìm ra nguyên nhân thì chúng ta sẽ giải quyết ổn thỏa mọi việc thôi em ạ!

- Vâng. - Joyce vẫn chưa hết lo lắng. -

Nhưng em thấy hai đứa đang rất thất vọng. Em hy vọng chúng ta có thể sớm tìm ra một biện pháp khác. Em đã cố hết sức để giúp các con làm bài tập, nhưng cuối cùng mọi chuyện chỉ dẫn đến kết cục hoặc là em làm giùm phần việc của chúng, hoặc khiến chúng rối rắm và tồi tệ hơn mà thôi. Em thấy thất vọng quá. Giá mà chúng ta có thể hiểu được điều các con đang nghĩ thì tốt biết mấy.

- Anh có một ý kiến! - James gợi ý. - Vợ chồng mình thử nói chuyện với cả Jones và Jane xem sao. Jones đã giúp anh rất nhiều trong công việc và anh biết anh ấy rất sẵn lòng giúp anh một lần nữa. Vậy chúng ta hãy cùng thử nói chuyện với anh chị ấy xem sao. Lần này, hãy để cả hai người làm “huấn luyện viên” cho chúng ta. Ý em thế nào?

- Ý kiến này rất tuyệt! - Joyce gật đầu tán thành.

Chương 3 - JAMES, JONES VÀ BUỔI “TẬP HUẤN”

Mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch của vợ chồng James. Tối thứ sáu, sau khi bọn trẻ đến trường tham dự buổi sinh hoạt ngoại khóa, vợ chồng James mời Jones và Jane đến dùng bữa tối để tham khảo ý kiến về buổi họp gia đình vừa qua của họ.

- Thật là tồi tệ! - Joyce kể khi mọi người đang ăn tối. - James và em đã rất nhiệt tình áp dụng ý tưởng mà anh Jones đã hướng dẫn. Chúng em tin rằng bọn trẻ sẽ có những phản ứng tích cực như các cháu nhà anh chị. Nhưng thực tế lại không phải như vậy. Hai đứa đã nổi cáu và ca thán rằng chúng đã có quá nhiều việc phải làm và không thể đảm đương nổi gánh nặng to lớn đó. Em đang lo, không biết phải làm thế nào với chúng đây.

- Chị rất lấy làm tiếc! - Jane trả lời. - Chị nghĩ có lẽ do trước đây bọn trẻ thường bị thúc ép học tập nên bây giờ chúng không còn cảm thấy thích thú trước trò chơi mới này. Em đừng lo, bọn trẻ nhà chị ban đầu cũng vậy thôi. Phải mất một thời gian, chị và anh Jones mới có thể giúp chúng cảm thấy tự tin để tự giải quyết vấn đề của chúng mà không cần ai nhắc nhở hay chỉ bảo.

- Vậy anh chị làm thế nào để dạy cho bọn trẻ cách suy nghĩ đó? - Joyce hỏi. - Em tin rằng Jake và Jolie là những đứa trẻ sáng dạ; nhưng thật sự em không hiểu tại sao chúng lại phản ứng tệ như thế.

Joyce bật khóc trong tuyệt vọng. Jane đến bên vòng tay an ủi cô.

- Mọi chuyện rồi sẽ khá hơn thôi! - Jane nói một cách chắc chắn. - Hãy để anh chị chia sẻ cách anh chị đã dùng để giúp Joe và Jamie. Thật ra anh chị cũng tình cờ tìm được cách này. Và bây giờ, anh chị rất sẵn lòng chia sẻ tất cả những bí quyết cho vợ chồng em.

- Đúng vậy! - Jones tiếp lời. - Ừm... Bắt đầu từ đâu đây nhỉ? Để nghĩ xem, chúng ta đã nhận ra sự khác biệt của bọn trẻ từ bao giờ nhỉ?

- Em nghĩ rằng mọi thứ đã thay đổi khi bọn trẻ bắt đầu học khác lớp. Đúng vậy! Chính là lúc ấy! Em đã nhận ra điều đó khi Jake và Joe tách ra học ở những lớp khác nhau, và tình trạng này cũng xảy ra tương tự với Jolie và Jamie. - Jane nhấn mạnh, quay qua nói với vợ chồng James. - Joe và Jamie đã được học với một giáo viên rất tuyệt vời. Cô ấy đã dạy cho chị rất nhiều điều. Sẽ không bao giờ chị hiểu được điều đó cho đến tận lúc tiếp xúc với cô ấy. Cô ấy không những đã ảnh hưởng lớn đối với Jamie mà cả với vợ chồng anh chị nữa. Jane khẽ xiết tay Jones khi nhấn mạnh những lời cuối.

- Ừ, đúng vậy! - Jones thêm vào. - Cô ấy thật là một giáo viên tuyệt vời. Và các cậu nghe Jane nói rồi đấy, Joe cũng đã từng học cô ấy vào năm lớp sáu, năm mà Joe và Jake bắt đầu học khác lớp. Tôi nghĩ rằng vấn đề bắt đầu từ đây.

- Cô giáo ấy tuyệt vời như thế nào? - James hỏi.

- Coi nào! - Jane bắt đầu kể. - Tên cô ấy là Edwards. Đó là một giáo viên rất yêu nghề. Không những thế, cô ấy rất am hiểu tâm lý của bọn trẻ và vô cùng kiên nhẫn.

- Vậy trước tiên là cô giáo ấy rất yêu bọn trẻ. - Joyce nói, bắt đầu nôn nóng. - Nhưng cô ấy đã làm gì để tạo nên sự thay đổi?

- Mọi chuyện diễn ra rất tự nhiên. - Jane nói. - Để chị kể cho em nghe phương pháp giảng dạy của cô ấy trên lớp. Đó thật sự là phương pháp thông minh và hiệu quả! Mỗi khi ra bài tập về nhà, cô Edwards luôn giải thích kỹ lưỡng yêu cầu của bài tập. Cô miêu tả rất chi tiết tất cả những gì bọn trẻ cần phải làm nhưng cũng chỉ rõ cho chúng thấy những phần được tự do sáng tạo. Thậm chí, cô ấy còn viết rõ ra những yêu cầu cần phải thực hiện cũng như số điểm tương ứng của mỗi phần. Rồi sau đó, rất cẩn thận, cô ấy yêu cầu bọn trẻ lặp lại những điều đã nghe được, để chắc rằng chúng hiểu rõ những gì cô muốn diễn đạt.

- Đúng vậy! - Jones chen vào. - Trong một buổi họp phụ huynh, cô Edwards đã giải thích về ý nghĩa và hiệu quả của việc giảng giải với bọn trẻ những điều chúng ta trông đợi ở chúng, và cô ấy còn lưu ý cả việc cần phải yêu cầu bọn trẻ nhắc lại những điều chúng đã được nghe. Cách làm này không những giúp bố mẹ hỗ trợ con cái trong việc làm bài tập được giao về nhà mà còn kết nối giáo viên với phụ huynh

để cùng hỗ trợ nhau trong việc giáo dục con trẻ. Anh chị quyết định sẽ áp dụng cách làm đầy thú vị này và thật sự bất ngờ vì kết quả mà nó mang lại. Tôi nhận ra trước nay mình thật cứng nhắc biết bao! Tôi không hiểu tại sao mình lại không biết áp dụng cách thức này với các con, trong khi mỗi ngày tôi đều áp dụng nó với tất cả các nhân viên ở công ty.

Jane gật đầu tán thành:

- Điều khiến chị ngạc nhiên nhất chính là trước nay, dù bọn trẻ đã làm rất nhiều bài tập về nhà nhưng dường như chúng không nắm rõ cách thức thực hiện chúng. Và tất nhiên, hậu quả là điểm số của chúng không thể cao được. Nhưng điều đáng nói là bọn trẻ không bao giờ dám hỏi cũng như đề nghị các thầy cô làm rõ điều đó trong giờ học bởi chúng sợ bị các bạn chê cười. Thậm chí, chúng cũng chưa hề nghĩ đến việc làm điều đó.

- Ừm...! - James gật gù. - Thật thú vị làm sao!

Anh đã bắt đầu nghiệm ra vấn đề.

Cách làm của người giáo viên đó thật ra cũng chính là phương-pháp-giao-việchiệu- quả mà trước đây Jones đã dạy cho anh. Giờ đây, James đã áp dụng rất nhuần nhuyễn phương pháp đó, nên anh tin rằng mình cũng sẽ làm tốt nó ở nhà.

- Chị chưa muốn dừng câu chuyện ở đây, - Jane nói, nhìn đồng hồ, - nhưng bọn trẻ sắp về rồi. Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau vậy. Cảm ơn về bữa tối nhé.

- Ồ! - Joyce nói. - Chính vợ chồng em mới cần phải nói cảm ơn. Câu chuyện thật sự rất hữu ích đối với bọn em. Nếu còn điều gì mà bọn em có thể học hỏi nữa, mong anh chị hãy chia sẻ thêm. Trước mắt, vợ chồng em sẽ thử áp dụng biện pháp “Trò chơi công việc” xem sao.

Sau khi gia đình Jones đi khỏi, Joyce nắm tay chồng:

- Nghe có vẻ thật đơn giản anh nhỉ?

Anh nghĩ sao?

- Những điều đó cũng giống như phương-pháp-giao-việc-hiệu-quả mà Jones đã từng chỉ cho anh trong công việc ở công ty. Anh tin rằng cách làm này có lẽ cũng hiệu quả đối với bọn trẻ. Anh đang hình dung nó có thể mang lại những gì cho gia đình chúng ta. Chúng ta hiện chưa có ý tưởng nào hay hơn thì cứ thử xem sao.

Tối hôm sau, Joyce và James đi cùng với hai con vào phòng để tìm cách giúp chúng làm bài tập về nhà. James kèm con trai, còn Joyce sẽ lo cho cô con gái. - Coi nào, tối nay con có những bài tập gì thế, Jolie? - Joyce hỏi.

- Dạ, môn Khoa học thường thức mẹ ạ!

- Jolie nheo mắt, có vẻ chẳng thích thú gì với môn học này. - Còn cả Toán và Anh văn nữa.

- Vậy con sẽ học môn nào trước?

- Môn Toán ạ! - Đây là môn Jolie thích nhất.

- Con có thể nói cho mẹ biết bài tập của con là gì không?

- Tất nhiên là được ạ. Nhưng môn Toán dễ lắm mẹ ơi; chỉ có môn Khoa học thường thức là khó thôi.

- Được rồi! Thế bài tập của môn Khoa học thường thức yêu cầu những gì?

- Chúng con phải nghiên cứu và so sánh khủng long ở các thời đại khác nhau.

-Ồ, Jolie à! Mẹ nhớ con thích khủng long lắm cơ mà. Tại sao con lại cảm thấy bài tập về nó lại khó?

Jolie than thở:

- Bởi vì con thật sự không biết yêu cầu của cô giáo là gì nữa. Mỗi lần con nghĩ con hiểu rõ và làm đúng yêu cầu bài tập thì cuối cùng con lại bị điểm kém. Con không hiểu được! - Cô bé dậm chân, giọng giận dỗi.

Mặc dù Jolie nhăn nhó nhưng Joyce vẫn cảm thấy mừng vì ít ra vợ chồng cô cũng đã bắt đầu tiếp cận được với bọn trẻ trong vấn đề học hành.

- Thế cô giáo đã nói với con những gì? Con có thể lặp lại chính xác những gì cô đã nói không?

Khi Jolie lặp lại những yêu cầu của cô giáo, Joyce nhận ra một vài điều. Cô biết rằng Jolie đã không nắm được yêu cầu của bài tập và phát hiện ra một số điểm mà cô có thể giúp để Jolie hiểu rõ hơn.

- Được rồi Jolie! - Joyce bắt đầu. - Hãy nói về những gì con có thể làm để hiểu đề bài kỹ hơn. Điều đó sẽ giúp con biết mình nên làm gì và sẽ đạt điểm cao hơn đấy.

- Nó cũng giúp con ở lại đội bóng đá chứ ạ?

- Mẹ nghĩ là như thế. Con có muốn thử không?

Jolie gật đầu, mặc dù vẫn còn một chút nghi ngờ. Joyce cẩn thận hướng dẫn Jolie cách tìm hiểu đề trước khi làm bài. Jolie chăm chú nghe, và ghi lại những điều mẹ nói lên cuốn tập khác để không quên.

Giảng giải cho con xong thì đã đến giờ ngủ, Joyce đề nghị:

- Con đã hiểu rồi thì nên đi ngủ sớm, ngày mai con sẽ tiếp tục làm bài tập Khoa học thường thức này nhé! - Joyce đề nghị. - Vâng ạ! - Jolie trả lời. - Nhưng mẹ ơi, còn bài tập tiếng Anh nữa, con cũng chưa làm nó.

Khi nán lại cùng Jolie xem xét bài tập tiếng Anh, Joyce nhận ra được rằng, cũng tương tự như bài tập Khoa học thường thức, Jolie cũng không hiểu được yêu cầu bài tập. Tuy không giúp con gái về mặt nội dung bài tập, nhưng Joyce đã giúp con định hướng cách tiếp cận với yêu cầu của đề bài. Và đó mới là điều quan trọng nhất. Cô thở phào nhẹ nhõm khi bước ra khỏi phòng con.

Tối hôm đó, Joyce và James so sánh những điều họ đã làm với nhau. Những gì James chia sẻ với Jake cũng tương tự như thế. Họ rất ngạc nhiên khi thấy tình trạng học hành của cả hai đứa con đều có một vài điểm chung. Chẳng hạn, khi gặp một thất bại nào đó ở

trường, với tâm trạng chán nản, chúng sẽ không biết cách đối phó với những vấn đề tưởng chừng rất đơn giản. James cười:

- Nhưng chúng ta cũng nên biết rằng mình mới chỉ khám phá phần nổi của tảng băng trôi. Đó là kinh nghiệm mà anh đã học được khi làm việc với Jones. Nhưng anh nghĩ chúng ta đang dần dần cải thiện được tình hình, và đó mới là điều quan trọng.

- Đúng vậy! - Joyce gật đầu và với tay lấy một cuốn sổ ghi chép để trên bàn. Cô bắt đầu viết vào đó những điều mình đã học được.

- Em làm gì vậy?

- Đó là ý tưởng của Jolie đấy. Con bé đã ghi lại những điều em đã dặn dò để không quên. Vì anh nói chúng ta còn phải tham khảo ý kiến của vợ chồng Jones nên em ghi lại để khỏi quên.

- Đúng rồi! - James đồng ý. - Anh cũng làm như thế trong công ty. Anh ghi chú trên tấm bảng trắng, và cách làm đó thật sự rất hữu ích đấy.

- Vậy thì chúng ta cùng ghi lại nhé. Em nghĩ sau này chúng ta sẽ cần tới nó. Và đây là những gì Joyce ghi lại:

Khi giao nhiệm vụ cho

trẻ, cần phải nói cụ thể những gì bạn mong đợi ở chúng.

Yêu cầu chúng lặp lại để đảm bảo chúng hiểu đúng.

Giúp chúng áp dụng cách thức này với những bài tập, nhiệm vụ được giao ở trường.

Joyce suy nghĩ một chút:

- Em đang tự hỏi... - Cô thì thầm.

- Gì thế em? - James hỏi.

- Em nghĩ là còn một bước nữa trước bước này.

- Bước gì thế em?

Joyce giải thích:

- Có vẻ trước đây chúng ta đã khá vội vã khi cố giúp đỡ bọn trẻ, vì thế mà kết quả mới không mấy khả quan như vậy. Em nghĩ chúng ta nên chịu khó suy nghĩ kỹ hơn về những gì mình cần làm; chắc chắn khi ấy kết quả sẽ tốt hơn. Hai vợ chồng mình cần chuẩn bị kỹ hơn, anh ạ. - Cô nói và lại cầm bút, sổ ghi chép lên.

- Em viết gì thế? - James hỏi.

Cô đưa cho chồng cuốn sổ để anh đọc:

Chuẩn bị trước

- Đây sẽ là bước đầu tiên - Joyce tiếp tục.

- Anh cũng nghĩ như vậy, mặc dù anh chẳng muốn công nhận chuyện đó. - Jones nói bằng giọng hài hước.

Joyce phụ họa:

- Đúng vậy! Tệ thật đấy! Lẽ ra anh phải biết rõ điều này hơn em chứ, vì anh vẫn phải thường xuyên áp dụng nó mà.

Suốt tuần sau đó, lũ trẻ về nhà trong tâm trạng vui vẻ vì chúng đã hiểu bài tập hơn. Sau mỗi bữa tối, chúng đều tự giác trở về phòng và hoàn thành bài tập của mình. Rõ ràng, chúng đã tự tin hẳn lên trong việc học tập. Cả gia đình James đã có một tuần vui vẻ bên nhau và mọi người đều thích thú trước sự thay đổi này.

Chương 4 - BƯỚC THỨ BA

Rất hào hứng với những dấu hiệu khả quan vừa đạt được, gia đình James quyết định sẽ mời gia đình Jones đến ăn tối hai tuần một lần. Trên thực tế, mỗi tháng lũ trẻ phải tham dự hoạt động ngoại khóa hai lần nên đó sẽ là thời gian để các vị phụ huynh gặp gỡ và trao đổi kinh nghiệm dạy dỗ con cái. Họ không chỉ nói về những gì xảy ra trong hai tuần vừa qua, mà còn bàn bạc về những gì cần làm trong hai tuần tới. - Sao, mọi chuyện thế nào rồi? - Jones hỏi khi bước vào nhà. Anh cũng rất hào hứng muốn biết kết quả mà vợ chồng James đã đạt được, chẳng khác gì vợ chồng James đang hăm hở chia sẻ nó.

- Đến bây giờ thì mọi chuyện vẫn diễn ra tốt đẹp. - James nói khi giúp cả hai treo áo khoác lên giá. - Chúng em giúp bọn trẻ nắm chắc các yêu cầu của bài tập, và hỏi lại nếu cảm thấy chúng chưa hiểu rõ, và cả hai đã tiến bộ rất nhanh. Chúng có vẻ rất vui khi nhận được sự giúp đỡ này. Tuy nhiên vẫn còn một vài vấn đề khác.

- Chuyện gì thế? - Jane hỏi.

- Hai đứa nhóc của em đã làm bài tốt hơn trước nhiều, nhưng chúng vẫn gặp rắc rối về thời hạn nộp bài. - Joyce giải thích thêm. - Có vẻ như chúng không làm chủ được thời gian, hoặc không thể dự tính trước được thời gian cần thiết để hoàn thành số bài tập được giao. Vợ chồng em cũng đã bàn bạc với nhau, nhưng không biết nên tư vấn cho chúng như thế nào.

Anh chị có ý kiến gì không?

Jane và Jones nhìn nhau và mỉm cười; dường như cả hai đang cùng nghĩ về một chuyện gì đó. Khi James chuẩn bị lặp lại câu hỏi thì Jane bắt đầu:

- Anh chị cũng từng gặp phải trường hợp đó. Chị gần như đã quên mất chuyện ấy, vì dường như đã lâu lắm rồi.

- Lâu lắm là khi nào? - Joyce hỏi, giọng nôn nóng. Cô muốn biết rõ hơn về vấn đề này để có thể giúp bọn trẻ đi đúng hướng. Jane

thuật lại câu chuyện:

- Đó là vào buổi họp phụ huynh lần thứ hai với cô Edwards. Cô thông báo rằng Joe đang không theo kịp tiến độ học ở lớp. Thật ra, anh chị cũng biết điều này khi thấy điểm số của thằng bé ngày càng giảm dần.

Chị không hiểu chuyện gì đang xảy ra vì thấy thằng bé vẫn nắm rất rõ bài tập. Anh chị đã hỏi ý kiến cô Edwards và cô đã giải thích rằng vấn đề mà Joe gặp phải là điều rất thường gặp ở lứa tuổi chúng. Cô ấy đã khiến anh chị yên tâm và có thể bình tĩnh tìm ra cách giải quyết tốt nhất.

Jones thêm vào:

- Đúng đấy. Thay vì than vãn, anh chị ngồi lại suy nghĩ và bàn bạc nghiêm túc để tìm ra biện pháp giúp bọn trẻ.

Jane tiếp tục:

- Cô ấy nói khối lượng công việc mà học sinh phải làm trong trường đang tăng dần trong khi bọn trẻ lại có xu hướng tập trung nhiều hơn vào các hoạt động ngoại khóa và các vấn đề bên ngoài lớp học. Do đó, tất nhiên là chúng sẽ gặp khó khăn trong việc sắp xếp và cân bằng thời gian. Và chúng ta hoàn toàn có thể giúp chúng làm việc này, vì hầu như chúng ta đều đã biết đến việc sắp xếp thời gian. Thậm chí, dù không biết đến kỹ năng đó chẳng nữa thì chúng ta cũng biết được mình nên làm gì để quản lý thời gian tốt hơn. Vì thế, hãy chia sẻ kinh nghiệm ấy với con cái chúng ta.

Jones nói thêm:

- Anh phải thừa nhận rằng sau khi giúp Joe, anh cũng đã học được cách sắp xếp thời gian của mình hợp lý hơn. Thằng bé chịu ảnh hưởng rất lớn từ bố; nên nếu muốn giúp thằng bé, mình buộc phải làm gương cho nó trước.

Jane mỉm cười khi nhớ lại mọi chuyện:

- Thật là buồn cười khi mình nghe anh Jones khuyên Joe cách để học tốt hơn; trong khi mình biết thật ra anh ấy chưa từng làm điều ấy.

- Và cô ấy cũng đã nói cho mình biết điều này ngay sau đó. - Jones cũng cười, xiết tay vợ âu yếm.

Joyce không kìm được câu hỏi cô muốn biết ngay:

- Vậy rốt cuộc cô Edwards đã nói với mọi người những gì về trường hợp của Joe?

- À, vâng! - Jane nói. - Phần quan trọng nhất đây. Cô Edwards nói có rất nhiều cách quản lý thời gian, nhưng điều quan trọng là phải tìm ra cách thích hợp đối với từng người. Cô ấy đề nghị anh chị mua cho Joe một cuốn lịch treo tường lớn.

Trên cuốn lịch đó, Joe có thể ghi lại tất cả các hạn nộp bài tập bằng một màu mực.

Ngoài ra, thằng bé cũng có thể ghi lên đó lịch luyện tập bóng rổ bằng một màu mực khác, lịch hoạt động xã hội theo màu mực khác nữa.

Sau khi đã ghi mọi thứ lên lịch, chị yêu cầu thằng bé ước lượng thời gian cần thiết cho mỗi bài tập, đồng thời xem xét các hoạt động khác như học ngoại khóa, luyện tập bóng rổ... Cô Edwards cho biết cô đã áp dụng cách làm này với Joe ở trường và thằng bé đã tiến bộ rõ rệt. Cô ấy cũng lưu ý rằng nếu cả gia đình và nhà trường cùng áp dụng cách thức này thì hiệu quả của nó sẽ tăng lên rất nhiều. Thú vị hơn là đôi khi cô ấy để cho bọn trẻ tự lên lịch cho những công việc của mình.

Jones bổ sung:

- Anh đã học được nhiều điều thú vị khi giúp đỡ Joe. Khi nhìn thằng bé sắp xếp lại lịch hoạt động của nó, anh bỗng nhận ra mình cũng muốn chủ động hơn trong công việc cũng như trong cuộc sống.

Jane cười:

- Đó cũng là lúc chị khám phá ra Joe đã thừa hưởng một trong những tính xấu của anh Jones.

- Đây, anh cũng nhận ra điều tương tự như vậy đấy. - Jones đùa.

- Tính xấu gì vậy? Có thể nói ra cho mọi người nghe được không?
- James nhìn Jones đầy tò mò.

- Đó là tính hay trì hoãn! - Jane trả lời. James hết sức ngạc nhiên khi nghe Jane nói như vậy. Anh đã chơi thân với Jones từ bé nhưng lại không nhận ra điều này.

- Jones này! Thành thật mà nói thì tôi không hề biết là anh có cái thói quen xấu đó đâu nhé. - James nói, vỗ vỗ vai người anh họ.

Joyce buột miệng:

- Có lẽ vì anh cũng như thế.

Cô và Jane cùng phá lên cười trong khi hai anh em Jones và James nhìn nhau với vẻ mặt giả vờ cau có.

- Nào, hai người cười xong chưa? - Jones hỏi, cố gắng làm cho mọi người quên những gì đang nói về mình, dù anh vẫn rất sẵn sàng đón nhận mọi sự trêu chọc của họ.

- Hãy quay trở lại vấn đề chính đi nào. Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.

- Đúng rồi. - James đồng ý. - Vậy là anh chị đã mua cho Joe một cuốn lịch treo tường và để thằng bé tự ghi lại mọi bài tập, hoạt động của mình lên đó bằng nhiều màu mực khác nhau, đúng không?

- Đúng vậy! - Jane trả lời. - Trở lại vấn đề quản lý thời gian của Joe, cô Edwards đề nghị rằng một khi mọi thứ đã ghi trên lịch, Joe cần ước lượng thời gian cần thiết cho mỗi bài tập lớn, ghi ngày bắt đầu và ngày hoàn thành trên lịch. Sau đó thằng bé cần nối ngày bắt đầu và ngày kết thúc lại với nhau, và ghi rõ nó dành bao nhiêu thời gian để làm bài tập mỗi ngày. Với những môn thằng bé không thích, hoặc các môn khó, cô Edwards đề nghị nên dự phòng thêm một ngày để đảm bảo hoàn thành đúng hạn định.

Khi anh chị áp dụng cách thức này với Joe, tính trì hoãn của thằng bé càng lộ rõ. Chị nhận ra Joe thường làm bài tập của các môn nó thích trước, ngay cả khi chúng không tốn nhiều thời gian lắm. Tiếp theo, nó sẽ làm những bài dễ nhất rồi cuối cùng mới đến những bài

tập khó. Điều đó đồng nghĩa với việc nó chẳng bao giờ hoàn thành đúng hạn.

Jones cười:

- Tất nhiên, vì cách làm này không thể mang lại hiệu quả nên anh chị phải giúp thằng bé tìm cách khác, nhờ vào sự giúp đỡ của cô Edwards. Và anh phải thừa nhận là mình cũng đang áp dụng nó ở công ty. Nó thật sự hiệu quả đấy.

- Được rồi, em sẽ thử áp dụng nó với lũ trẻ nhà em xem sao. Em nghĩ thế nào, Joyce? Đã sẵn sàng chưa? - James quay lại nhìn vợ, mỉm cười chờ đợi.

- Sẵn sàng ư? Em đang rất nóng lòng đây! - Joyce thốt lên.

Jones và Jane tay trong tay đi bộ về nhà. Trời đêm rất đẹp, trăng chiếu vàng vạc. - Thật vui vì đã giúp được vợ chồng James, trong khi mình cũng củng cố được những gì chúng ta đã học, em nhỉ? - Jones xiết chặt tay vợ.

Jane đồng ý:

- Vâng, em cũng thấy rất vui.

Trong khi đó, với Joyce và James, niềm vui của họ còn lớn lao hơn. Họ dọn dẹp, rửa chén đĩa và ngồi bên nhau trong phòng khách.

- Chúng ta hãy cùng áp dụng biện pháp này với các con mình, anh ạ! - Joyce lên tiếng, phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

- Em nghĩ như thế sẽ hiệu quả hơn việc mỗi người thực hành riêng lẻ với một đứa. Anh thấy thế nào?

- Hay đấy. Em thật tuyệt vời, Joyce ạ. Khi cùng nhau chia sẻ tất cả những khó khăn trong gia đình mình như thế này, anh cảm thấy vững tin hơn rất nhiều.

Joyce mỉm cười, dựa đầu vào vai chồng. Đó cũng chính là điều mà cô đang nghĩ.

Ngày hôm sau, Joyce vào hiệu sách gần công ty để mua vài cuốn lịch lớn cho bọn trẻ. Cô biết Jolie rất thích mèo nên chọn một cuốn lịch có in hình những chú mèo cho cô bé. Với Jake, cô chọn một cuốn lịch in hình Người Nhện. Thằng bé cần được giúp đỡ, bởi vì cũng như James, Jones và Joe, nó là người hay trì hoãn công việc. Joyce tin việc chọn những tấm lịch các con yêu thích sẽ khích lệ hai đứa thực hiện ý tưởng của bố mẹ.

Joyce gói lịch bằng những tờ giấy có hình vui nhộn và đưa cho bọn trẻ sau khi dùng xong bữa tối.

- Ôi, đẹp chưa này! Người Nhện! - Jake hét lên thích thú khi xé lớp giấy gói.

- Mèo con! - Jolie cũng thốt lên đầy vui sướng khi mở gói quà của mình.

- Nhưng mẹ ơi! - Jake nhìn từ Joyce sang James hỏi. - Sao bố mẹ lại mua lịch cho tụi con vậy? Lạ quá!

Jolie hưởng ứng theo:

- Đúng vậy ạ! Lạ quá!

James trả lời:

- Những cuốn lịch này món quà mà bố mẹ tặng cho các con. Bố mẹ sẽ chỉ cho tụi con cách dùng chúng trong việc học tập. Lại đây nào, bố mẹ sẽ giải thích cho các con rõ.

Joyce và James thay phiên nhau giải thích về những gì họ sắp làm và tại sao lại làm như vậy. Joyce cũng mua thêm nhiều bút màu để bọn trẻ có thể dùng chúng ghi chú lên lịch. Jake và Jolie bắt đầu bằng việc nhớ lại lịch luyện tập thể thao, các hoạt động xã hội cũng như các buổi dã ngoại cùng với các bạn trong thời gian tới. Sau đó, chúng chạy về phòng lấy bài tập về nhà xuống để xem thời hạn nộp bài. Mọi chuyện hoàn tất cũng là lúc đến giờ đi ngủ. Cả hai đứa quyết định mang lịch của mình lên phòng để xem lại lần nữa. Jolie nhìn chăm chú vào tờ lịch đến mức suýt va vào tường còn Jake thì phóng lên cầu thang nhanh hết mức có thể. Và trong khi Jolie treo cuốn lịch ngay trên bàn học của mình thì Jake đã thay cuốn lịch mới vào vị trí của

một trong những tám hình Siêu nhân mà cậu thích nhất trên tường.

Vợ chồng James cũng về phòng ngủ.

Trước khi ngã lưng vào giường, James hỏi vợ:

- Em nghĩ kết quả sẽ ra sao?

- Em tin mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp thôi, anh ạ.

- Anh cũng tin thế! - James nói và cười thật tươi. - Bây giờ, chúng ta chỉ phải nhắc nhở để bọn trẻ dùng và cập nhật chúng mỗi ngày mà thôi.

Joyce mỉm cười:

- Em nghĩ chúng ta cũng phải ghi điều đó lên lịch của mình nữa.

Joyce với tay lấy cuốn sổ ghi chép đặt trên bàn và viết:

Mua lịch và tạo cho bọn trẻ thói quen ghi các bài tập, lịch luyện tập thể thao, các hoạt động ngoại khóa lên lịch bằng nhiều màu mực khác nhau.

Đối với những bài tập lớn, hãy để bọn trẻ tự tính toán thời gian cần thiết và ghi lại ngày bắt đầu cũng như ngày kết thúc.

Sau đó, yêu cầu chúng nối liền hai ngày, thể hiện khoảng thời gian cần thiết để hoàn thành bài tập.

Cuối cùng, để bọn trẻ ghi lại thời gian cần cho việc làm bài mỗi ngày. Hãy chắc rằng bọn trẻ luôn cập nhật điều đó trên lịch.

Chương 5 - JAMES VÀ JOYCE XÁC ĐỊNH QUYỀN HẠN

Trong bữa họp mặt tiếp theo, cả James và Joyce đều hào hứng muốn chia sẻ với vợ chồng Jones những chuyện đã xảy ra. Suốt hai tuần vừa qua, cả hai đều theo bọn trẻ về phòng sau mỗi bữa tối để bảo đảm chúng đang tiến hành làm các bài tập đã ghi chú trên lịch. Họ cũng cập nhật các thông tin về lịch học, lịch ngoại khóa mới với bọn trẻ.

Sau hai tuần, cả Jake và Jolie đều sử dụng lịch thành thạo và tự giác cập nhật thông tin. Bên cạnh đó, chúng cũng bắt đầu nhận được phản hồi tốt từ thầy cô trong trường vì đã hoàn thành bài tập đúng hạn.

Nhưng khi mọi chuyện đang diễn ra theo đúng kế hoạch thì họ đã gặp một trục trặc bất ngờ khác; và vấn đề này đã được mang ra bàn luận trong cuộc gặp gỡ ngày hôm đó. Mặc dù chuyện này mới chỉ xảy ra ở nhà, nhưng nó hoàn toàn có thể lặp lại ở trường nếu không kịp thời khắc phục. Do đó, họ muốn biết liệu trước đây James với Jane có gặp phải những tình huống tương tự như thế hay không.

- Chào mọi người! - Jones lên tiếng khi vừa bước vào cửa. - Anh chị lại đến ăn ké nữa đây!

Joyce gọi vọng ra:

- Mời anh chị vào, chúng em đang ở trong bếp.

Jane bước vào đầu tiên, lần lượt ôm Joyce và James.

- Ôi, thơm quá! Hôm nay hai người làm món gì thế?

- Fettuccine Alfredo! - Joyce trả lời. - Món yêu thích của chị đấy.

- Ôi, chị đang phải ăn kiêng đấy! - Jane nói, giọng hài hước. - Và anh Jones cũng vậy.

- Ăn kiêng gì chứ? - Jones đùa. - Phương châm của anh là: “Cứ ăn hôm nay đã, ngày mai hẵng bắt đầu ăn kiêng”, nhưng ngày mai thì không bao giờ đến cả.

- Bởi khi ngày mai ấy đến, nó lại biến thành ngày-hôm-nay mất rồi. Thôi, đừng ngại ngần gì hết, hãy cứ ăn uống thỏa thích tối nay đi.
- James nói khi dọn bàn xong. - Mời mọi người ngồi vào bàn nào.

- Mọi chuyện tốt đẹp cả chứ? - Jane nóng lòng hỏi.

- Tuyệt lắm! - James trả lời.

- Ít ra thì kế hoạch làm theo lịch cũng tốt, việc học ở trường cũng vậy. - Joyce nói thêm. - Tuy nhiên, tụi em cũng gặp chút rắc rối ở nhà, hy vọng anh chị chia sẻ được.

Jane tò mò:

- Ồ, chuyện gì thế?

- James, anh kể với anh chị trong lúc em vào mang đồ ăn ra nhé?
- Joyce đề nghị.

- Được thôi. Xem nào, chuyện xảy ra vào cuối tuần vừa rồi. Thật ra đó là một ngày khá thú vị. - James cười. - Sau khi ăn sáng, vợ chồng em đi ra cửa hàng tạp hóa còn bọn trẻ sẽ ở nhà rửa chén đĩa. Và anh chị biết không, khi chúng em về đến nhà thì thấy tất cả chén đĩa, kể cả đồ sứ, đều đã nằm trên kệ.

Jane nhướn mày ngạc nhiên:

- Thế chuyện gì xảy ra?

- Chao ôi! - Joyce giải thích. - Có vẻ như bọn trẻ rất hào hứng khi đã làm bố mẹ ngạc nhiên. Dường như chúng muốn cảm ơn vì bố mẹ đã giúp chúng giải quyết những khúc mắc trong học tập và cải thiện thành tích ở trường. Thế là chúng quyết định làm nhiều hơn việc rửa chén bằng cách lau chùi toàn bộ tủ chén đĩa và sắp xếp lại đồ đạc trong đó.

- Ôi! - Jane thốt lên đầy ngạc nhiên và bắt đầu phá lên cười. - Vậy

hai người đã xử trí thế nào?

- Chúng em cảm ơn sự chu đáo của hai con nhưng cũng cho chúng biết sở dĩ tũ chén đĩa được sắp xếp như cũ là vì những lý do nhất định. Việc thay đổi vị trí này sẽ khiến cho việc chuẩn bị bữa ăn hoặc lau dọn sẽ trở nên khó khăn hơn. Em biết bọn trẻ khá buồn. Chúng đã cố gắng biểu hiện thiện chí, nhưng mọi chuyện lại không được như chúng mong muốn.

Jones cười một mình, lắc đầu.

- Sao? - James hỏi. - Anh đang nghĩ gì thế?

- Anh chị cũng gặp chuyện tương tự với Jamie ở trường. Sau một thời gian dài cố gắng, con bé tiến bộ rõ rệt trong môn Khoa học thường thức. Thấy vậy, giáo viên môn này quyết định khen thưởng con bé và giao cho nó một nhiệm vụ mới. Lúc đầu con bé rất tự hào về điều đó. Nhưng vài tuần sau, Jamie về nhà với vẻ mặt đầy chán nản.

- Đúng rồi! - Jane gật gù. - Đó là câu chuyện về con rùa!

- Chuyện về con rùa? - Joyce hỏi lại. - Đúng vậy! - Jones tiếp tục. - Mỗi ngày, Jamie được giao nhiệm vụ chăm sóc con rùa của lớp sau giờ học. Con bé rất hào hứng và tự hào khi cô giáo giao cho nó nhiệm vụ ấy. Nó tin rằng mình sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ có vẻ rất đơn giản đó. Tuy nhiên, dẫu sao nó vẫn là một đứa trẻ mà. Con bé muốn làm cho giáo viên ngạc nhiên hơn, giống như việc Jake và Jolie muốn làm cho bố mẹ ngạc nhiên vậy.

- Thế con bé đã làm gì? - James hỏi.

- Không hỏi và cũng không nói với ai, con bé quyết định cho lũ cá cảnh trong hồ ăn luôn. Con bé không hề biết buổi sáng đã có học sinh khác cho chúng ăn rồi. Sau vài ngày, trong hồ xuất hiện cá chết và nổi lên trên mặt nước. Ngày hôm sau cá lại chết nhiều hơn. Dù không hiểu tại sao cá lại chết nhiều và đột ngột như vậy, nhưng để trấn an học sinh, cô giáo đã vô tình nói rằng cá chết là vì ăn quá nhiều. Jamie đứng bật dậy, phản đối: “Nhưng em đâu có cho chúng ăn quá nhiều!”. Thế là mọi chuyện đã sáng tỏ: Con bé cho cá ăn trong khi bạn học cũng làm việc đó. Mọi người có thể tưởng tượng được con bé cảm thấy buồn bã, thất vọng như thế nào khi biết mình đã gây ra nguyên

nhân làm cho cá chết, và phân nửa các bạn trong lớp đều giận con bé trong khi con bé chỉ cố gắng trở nên tốt hơn.

- Nghe tệ thật đấy! - Joyce thốt lên. - Tội nghiệp Jamie! Thế anh chị đã làm gì để an ủi con bé?

Cô giáo dạy môn Khoa học cũng không giúp được gì nhiều vì cô ấy cũng đang buồn bực mặc dù cô rất hiểu mục đích của Jamie. Anh chị biết mình cần giúp con bé thoát khỏi cảm giác tồi tệ ấy bằng mọi cách. Nhưng sâu xa hơn, điều anh chị thật sự muốn làm là ngăn không cho những chuyện tương tự xảy ra nữa. Và thế là anh chị gọi cho cô Edwards.

Quả là cô ấy luôn biết cần phải làm gì. Cô ấy bảo rằng: “Khi giao bất kỳ nhiệm vụ hay công việc nào cho trẻ, chúng ta cũng phải xác định quyền hạn và trách nhiệm thật rõ ràng”. Điều đó có nghĩa là chúng không được làm ít hơn và cũng không nên làm quá những gì được giao. Cô ấy cũng lưu ý chúng ta nên giải thích với bọn trẻ lý do tại sao lại như vậy. Cô Edwards cho biết cô đã rút ra kinh nghiệm này từ cách hành xử của chính con trai mình. Một lần, cậu bé đã mượn xe của bố mẹ để đi xem phim với một vài người bạn. Thế nhưng, vài giờ sau, cô nhận được điện thoại của con, báo rằng xe đã bị nổ lốp ở một thị trấn cách nhà 50 kilômét. Tất nhiên, mọi người có thể tưởng tượng được vợ chồng cô ấy đã giận dữ như thế nào khi biết con trai mình lấy xe đi chơi lòng vòng chứ không phải đi xem phim. Từ đó trở đi, cô luôn xác định rõ giới hạn trách nhiệm và quyền hạn của con mỗi khi đưa ra một quyết định nào đó. Thật hay là cô ấy đã áp dụng kinh nghiệm này với các học sinh của mình khi phân chia nhiệm vụ cho chúng. Và cô thường ghi lại điều này, giống như việc cô vẫn hay ghi lại bài tập đã giao cho học sinh.

-Ồ! - James thốt lên. - Vấn đề này đáng để suy nghĩ đây. Thật may mắn vì sơ sót của chúng ta chưa gây ra chuyện gì nghiêm trọng. Vậy nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là phải dạy cho bọn trẻ hiểu về giới hạn của chúng.

- Đúng đấy, anh chị cũng rút ra kinh nghiệm như thế! - Jones hưởng ứng. - Chẳng ai có thể đoán trước chuyện gì sẽ xảy ra. Sẽ tốn thời gian trong giai đoạn đầu đấy. Nhưng về sau, mọi chuyện sẽ suôn sẻ hơn và chúng ta sẽ tránh được những rắc rối không đáng có.

- Vậy thì để em nhắc lại xem có đúng không nhé! - Joyce nói. - Chúng ta nên vạch ra cho bọn trẻ phạm vi giới hạn của quyền hành xử - bao gồm trách nhiệm và tự do - mỗi khi giao nhiệm vụ cho chúng, đúng không?

- Đúng vậy! - Jane xác nhận và bổ sung. - Bên cạnh đó, bố mẹ cũng nên nói chuyện kỹ với các con để chúng biết rõ về những gì chúng có thể và không thể làm sau khi được giao nhiệm vụ. Cách tốt nhất là yêu cầu chúng diễn giải lại điều bố mẹ vừa nói; cách này sẽ giúp chúng ta biết được liệu chúng có không hiểu hay bỏ qua phần nào hay không.

Một điều nữa là anh chị đã gợi ý cho bọn trẻ một số việc mà chúng có thể làm để giúp bố mẹ, tất nhiên là bất cứ khi nào chúng muốn. Bằng cách đó, chúng ta đã nhận được sự giúp đỡ rất hữu ích từ bọn trẻ, và thật thú vị vì chúng đã làm điều đó trong những lúc mà mình hoàn toàn không nghĩ đến.

- Ý kiến tuyệt vời! - Joyce thốt lên. - Em rất thích điều này.

- Anh nghĩ là đến giờ về rồi! - Jones nhìn đồng hồ nhắc nhở.

- Vâng, đã trễ rồi! - Jane đồng ý. - Chúng ta nên về thôi. Chúc vợ chồng em may mắn trong hai tuần tới nhé!

Ngày buổi tối hôm sau, James và Joyce đã có cơ hội thực hành những điều họ vừa mới tiếp thu. Jake có buổi tập bóng rổ ngay sau giờ học. Sau đó, cậu bé định sẽ cùng một số bạn trong lớp đi ăn chút gì đó rồi trở lại trường chuẩn bị cho vở kịch sắp tới. Đạo này điểm số của Jake đã được cải thiện đáng kể nên cậu có thể lại tham gia vào các hoạt động ngoại khóa ở trường; và lần này, Jake đảm nhiệm phần dựng cảnh cho vở kịch. Sau khi dựng cảnh, Jake và các bạn định ghé nhà Jeff nghe đĩa nhạc mà chúng đã tặng cho Jeff nhân dịp sinh nhật. Ngay khi cậu bé thông báo kế hoạch này, James và Joyce biết là họ phải can thiệp vào. - Nào, để bố nhắc lại những việc con định làm nhé. Con muốn đi tập bóng rổ, sau đó đi ăn rồi quay lại trường dựng cảnh cho vở kịch, và cuối cùng là đến nhà Jeff nghe nhạc, đúng không? Con không thấy như vậy là mình phải làm quá nhiều việc trong một buổi chiều sao? - James bắt đầu.

- Như vậy mới vui mà bố. - Jake trả lời ngay.

- Ừm! Nghe cũng có vẻ vui đấy! - Joyce lên tiếng. - Nhưng hãy kiểm tra lịch của con để bảo đảm rằng sẽ không có gì nằm ngoài kế hoạch nhé.

Jake chán nản bước theo bố mẹ về phòng.

- Nào, chúng ta cùng xem nào! - James di chuyển ngón tay theo lịch. - Jake này! Theo lịch thì con có một bài tập lớn phải nộp vào ngày mai, đúng không?

- Vâng! - Jake trả lời. - Mọi thứ sẽ ổn cả thôi, mẹ ạ! Con sắp làm xong rồi. Chỉ còn một chút xíu nữa thôi.

- Vậy hôm nay con có định làm nó không? - Joyce hỏi, giọng ân cần động viên. - Dạ có ạ. - Jake buồn bã trả lời.

- Vậy khi nào con sẽ bắt đầu? - Joyce thúc giục.

- Dạ con chưa biết! Khi nào có thời gian con sẽ làm.

- Jake này! - James giải thích. - Bố thấy rằng con sẽ không có đủ thời gian nếu như con muốn làm hết những việc con muốn.

Bố hỏi con nhé, chuyện gì quan trọng hơn với con? Làm hết những kế hoạch chơi đùa kia hay hoàn thành bài tập đúng thời hạn để có thể tiếp tục tham gia các hoạt động khác trong tương lai?

- Ước gì con không phải chọn lựa. Nhưng bố ơi! Con cũng muốn đi chơi với bạn.

- Bố biết chứ. - James vòng tay qua vai con. - Vậy thế này nhé! Con sẽ đi tập bóng rổ, đi ăn, quay lại trường dựng cảnh cho vở kịch, và sau đó về nhà làm bài tập, được không? Bằng cách này, con vừa có thời gian chơi với bạn, vừa có thể làm bài cho xong. Con thấy thế nào, con trai?

- Vâng, thế cũng được ạ. - Jake trả lời, giọng miễn cưỡng. Có vẻ thằng bé vẫn không hề muốn bỏ phần nào trong kế hoạch của mình.

- Bố không ép con đâu nhé. Đó là lựa chọn của con và con phải có trách nhiệm về những hậu quả có thể xảy ra sau này.

- Vâng! - Cuối cùng Jake cũng đồng ý.

- Con sẽ làm như thế vậy.

- Được rồi! Vậy bây giờ con hãy nói cho mẹ biết con sẽ làm gì để chúng ta cùng rõ nào. - Joyce hỏi khi nhớ ra rằng mình phải yêu cầu bọn trẻ diễn giải lại những gì chúng nghe được để đảm bảo chúng hiểu đúng.

- Con sẽ đi tập bóng rổ ngay sau giờ học, sau đó đi ăn, rồi quay trở về trường dựng cảnh cho vở kịch sắp tới, rồi cuối cùng là về nhà làm bài tập.

- Tốt! - James động viên con. - Vậy con tập bóng rổ khoảng bao lâu?

- 50 phút.

- Rồi con sẽ ăn ở đâu?

- Cửa hàng McDonald's ạ!

- Khi nào thì con về trường dựng cảnh?

- Để con xem nào. - Jake vừa nói vừa đếm ngón tay. - Từ 4 giờ đến 5 giờ là luyện tập bóng rổ, từ 5 giờ đến 5 giờ 30 phút con sẽ đi ăn. Vậy tụi con sẽ về lại trường vào khoảng 5 giờ 30 phút ạ.

- Vậy con dự định dựng cảnh cho vở kịch trong bao lâu? Con cần bao nhiêu thời gian để làm bài tập?

- Con cần khoảng chừng hai tiếng để dựng cảnh, nên con sẽ rời trường khoảng 7 giờ 30 phút ạ.

- Vào lúc 7 giờ 30 phút?

- Vâng ạ.

- Được rồi! - James nhắc lại. - Tập luyện khoảng 1 giờ, ăn ở McDonald's khoảng 30 phút, dựng cảnh trong 2 giờ, và về nhà không quá 7 giờ 45, được chứ? Không kế hoạch khác, cũng không la cà chỗ

khác, nhé?

- Vâng, thưa chỉ huy! - Jake nói, đặt tay xéo lên trên chân mày, bắt chước kiểu chào quân đội và cười.

- Cho nghỉ! - James cũng đùa lại với con.

Jake chuyển sang giọng rên rỉ:

- Bố ơi, bố đã tập huấn con xong rồi đấy, con đi được chưa ạ?

- Bây giờ con đi, nhưng bố vẫn có quyền bắt con tập lại vào lần sau đấy.

Joyce ôm con khi cậu bé chuẩn bị rời khỏi phòng. Sau khi con đi khỏi, James thở ra thật chậm:

- Chúng ta làm tốt chứ?

- Tuyệt lắm anh à! - Joyce gật đầu. - Câu cuối cùng của anh: “Không có kế hoạch khác, không la cà vào chỗ khác” chính là điều mà chúng ta đã học được từ gia đình Jones: xác định giới hạn quyền của bọn trẻ. Em đã quên mất phần ấy.

- Nhưng em lại nhớ phần bắt thằng bé diễn giải lại mọi chuyện.

Joyce cười:

- Vậy ra chúng ta phối hợp ăn ý nhỉ? - Dĩ nhiên rồi.

Tối hôm đó, khi chuẩn bị đi ngủ, Joyce lại cầm cuốn sổ tay lên và viết:

Vạch rõ ràng giới hạn quyền của bọn trẻ.

Đảm bảo rằng chúng hiểu rõ ranh giới trách nhiệm và tự do của chúng.

Hãy nói với bọn trẻ thật cụ thể điều này.

Yêu cầu chúng diễn giải lại những gì chúng nghe để chắc chắn là

chúng đã hiểu.

Tiếp theo, hai vợ chồng James suy nghĩ về những việc mà hai đứa con họ có thể làm. Sau 15 phút, họ đã có một danh sách khá dài.

- Ngày mai chúng ra sẽ xem lại tất cả và đưa cho bọn trẻ xem vào cuối tuần. - Joyce đề nghị.

Tuy nhiên, khi cô quay lại thì James đã ngủ mê mệt. Cô hôn nhẹ lên má chồng và nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh. Cô cảm thấy niềm hạnh phúc lớn lao đang trào dâng trong lòng. Cô tin rồi mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ như cô mong đợi.

Chương 6 - THIẾT LẬP MỐC KIỂM TRA

Hai tuần tiếp theo trôi qua trong suôn sẻ, đến mức Joyce và James tin rằng tuần này họ sẽ ăn tối với vợ chồng Jones mà không phải hỏi han về điều gì nữa. Bọn trẻ đã học được nhiều điều. Chúng đạt được kết quả khá tốt trong các bài kiểm tra và hăng hái hơn khi tham gia vào các hoạt động ngoại khóa sau giờ học. Con sẽ làm được

Thế rồi một buổi chiều nọ, Jolie về nhà trong nước mắt. Cô bé đã nộp bài tập nghiên cứu lớn nhất trong năm vào tuần trước và hôm nay biết mình bị điểm kém. Cô bé hoàn toàn suy sụp vì không hiểu tại sao mình lại bị điểm kém sau khi đã nỗ lực rất nhiều như vậy.

Joyce dịu dàng gọi con:

- Lại đây với mẹ, Jolie.

Joyce ôm con vào lòng, và Jolie tựa đầu, úp mặt vào vai mẹ. Những giọt nước mắt nóng hổi của Jolie chảy trên cổ mẹ, và trái tim Joyce như thắt lại.

Hít thật sâu, cô nhẹ nhàng nói:

- Mẹ rất tiếc, Jolie à. - Cô ghì chặt con vào lòng. - Con có muốn mẹ con mình cùng tìm hiểu tại sao lại như vậy không?

Jolie thẫn thức:

- Dạ có ạ.

Joyce im lặng một chút, tìm cách giúp Jolie tìm hiểu vấn đề nằm ở đâu.

- Xem nào, con có hiểu rõ bài tập không?

- Con nghĩ là con hiểu. Con đã hỏi lại cô giáo khi cô giao bài tập, và con cũng đã lặp lại những gì con nghe. Cô đã bảo là con nói đúng cơ mà.

- Được rồi, thế con có nộp bài đúng hạn không?

- Dạ có. Vì đây là bài quan trọng nên con đã đánh dấu trong lịch từ rất sớm. Hơn một tuần liền, ngày nào con cũng làm. Con đã hoàn tất bài tập sớm hơn một ngày, và con dành ngày cuối cùng để kiểm tra lại nó một lần nữa.

- Con đã làm rất tốt, Jolie.

- Không đâu mẹ ạ! - Cô bé khóc. - Con chỉ được có bốn điểm thôi. Nó chẳng tốt chút nào cả!

- Bây giờ mẹ con mình cùng xem cô giáo nhận xét như thế nào về bài làm của con nhé.

Jolie mở cặp lấy bài ra và lật đến trang cuối cùng có lời phê của cô giáo. Nhận xét của cô như sau:

“Jolie! Cô không hiểu tại sao em lại lạc đề như thế này. Hôm trước, khi cô giao đề tài, chúng ta đã trao đổi với nhau rất kỹ và có vẻ như em đã hiểu đúng yêu cầu đưa ra. Mặc dù bài viết của em rất thú vị, nhưng lại không đáp ứng được yêu cầu của đề bài.”

- Lạ nhỉ? - Joyce nhăn mặt. - Con có biết mình lạc đề từ đâu không, Jolie?

- Dạ không! - Cô bé lắc đầu, vẻ mặt rầu rĩ.

Joyce nói:

- Thôi được rồi! Bây giờ mẹ con mình sẽ tạm dừng chuyện này ở đây. Hy vọng ngày mai, khi con đã thoải mái hơn, chúng ta sẽ tìm ra nguyên nhân của nó, được không?

- Dạ được, thưa mẹ.

Jolie bước ra khỏi lòng mẹ, đi thẳng về phòng mình và đóng cửa lại. Joyce thở dài nhìn theo con. Cô đau lòng thấy con phải đối diện với chuyện thất vọng và buồn bã. Ngay lúc này, Joyce không nghĩ ra được cách gì để giải quyết. Cô hy vọng Jones và Jane sẽ giúp mình tìm ra giải pháp.

Tối hôm đó, Joyce thuật lại những chuyện đã xảy ra với Jolie cho Jones và Jane nghe. Cô cho biết Jolie đã mất tinh thần và cô thật sự rất bối rối vì không biết mình nên làm gì để giúp Jolie.

Jane dịu dàng đặt tay lên vai Joyce, trấn an:

- Em đừng lo. Năm ngoái Joe cũng gặp chuyện tương tự với một bài tập lớn trên lớp. Thằng bé đã hỏi bài cô giáo nó rất kỹ và diễn giải lại những gì nó hiểu. Lần đó, Joe cũng đặt thời gian biểu và hàng ngày tuân thủ rất nghiêm túc. Joe nộp bài đúng hạn và tin rằng sẽ được điểm 10. Nhưng rồi cuối cùng, thằng bé chỉ đạt điểm năm và nó đã rất buồn.

Quay sang Jones, Jane hỏi:

- Vợ chồng mình cũng nói chuyện về vấn đề này khi Joe về nhà, nhưng tất cả đều rất bối rối vì không hiểu đã làm sai chuyện gì, đúng không anh?

- Anh nhớ, và anh đã chẳng giúp được gì cho thằng bé.

- Thế mọi người đã làm gì?

- Ừm! Chị nghĩ bây giờ em có thể đoán được rồi mà! - Jane cười.
- Chị lại gọi cô Edwards.

James nói:

- Nhất định vợ chồng em sẽ phải gặp cô ấy một lần mới được.

Joyce đồng ý:

- Đúng vậy! Nhưng bây giờ, Jane, chị hãy cho biết cô ấy đã nói những gì.

- Cô ấy không hề ngạc nhiên về việc Joe bị điểm thấp dù về mặt lý thuyết, nó hiểu rất rõ yêu cầu của đề bài và đã lập thời gian biểu để hoàn thành đúng thời hạn. Cô ấy bảo rằng, với những đề tài cần nhiều thời gian để hoàn thành như vậy, bọn trẻ sẽ rất dễ bị lạc đề ngay cả khi chúng hiểu rõ yêu cầu của bài. Tùy vào tính cách của mỗi đứa trẻ mà chúng sẽ bị thu hút bởi một hay nhiều yếu tố nào đó, và vì vậy mà

bị lạc đề.

Cô Edwards khuyên anh chị nên lập ra bảng kiểm tra để bảo đảm bọn trẻ đang tuân theo đúng nhiệm vụ đã đặt ra. Việc kiểm tra định kỳ này sẽ giúp chúng ta theo dõi sát sao việc học hành của bọn trẻ, và kịp thời uốn nắn trước khi chúng quá sa đà vào một phần nào đó. Bài tập càng dài thì càng cần nhiều mốc kiểm tra.

Cô ấy cũng đã áp dụng cách làm này với những đề tài lớn trong lớp thông qua việc kiểm tra định kỳ cả lớp. Cô giải thích rằng việc làm này sẽ giúp cô biết được học sinh nào đang gặp khó khăn với bài tập và có thể kịp thời hỗ trợ chúng. Nó cũng giúp bọn trẻ đi đúng hướng vì chúng luôn nhận được đánh giá và nhận xét trong suốt quá trình làm, chứ không phải chỉ là khi kết thúc đề tài.

Cách làm này sẽ giúp những học sinh bình thường sử dụng lịch và thời gian biểu hiệu quả. Không những thế, nó còn giúp ngăn ngừa việc các học sinh giỏi ỷ lại vào năng lực của mình nên chỉ dốc sức làm bài vào phút cuối; để rồi sau đó quên sạch những gì đã làm. Từ khi anh chị áp dụng gợi ý của cô Edwards, Joe và Jamie đã học tốt hơn rất nhiều.

- Điều này nghe quen quá! - James nhìn Jones, nói. - Nó rất giống với những gì anh nói khi hướng dẫn em cách giao việc? Jones nén cười:

- Không hẳn như thế! Anh đã tự nghĩ ra đấy chứ. Nhưng cả cô Edwards và vợ chồng anh đều rất ngạc nhiên khi thấy sự tương đồng giữa việc phân công công việc ở công ty với việc giúp bọn trẻ làm bài tập ở trường hoặc ở nhà. Nhưng xét cho cùng thì không có gì đáng ngạc nhiên cả; bởi cả hai đều hướng đến mục tiêu giúp chúng ta áp dụng các kỹ năng phân việc một cách thành thực.

- Quay trở lại vấn đề chính đi nào! - Joyce lên tiếng. - James, như vậy là chúng ta đã biết mình nên làm thế nào để giúp Jolie.

- Ừ. Anh biết cần làm gì để đảm bảo con bé không lặp lại sai lầm này trong tương lai. Hiện tại, anh đang sử dụng khái niệm mốc kiểm tra thường xuyên đối với các nhân viên trong công ty. Với phương pháp này, chắc chắn lần sau Jolie sẽ đạt kết quả tốt hơn. Theo tính cách của Jolie, anh nghĩ việc lạc đề của con bé xuất phát từ việc nó bị

các vấn đề ngoại lễ thu hút.

- Chẳng giống bố nó chút nào hết, người luôn có xu hướng lạc đề trong mọi tình huống, từ lớn đến nhỏ. – Joyce chọc James.

- Vậy nên anh mới nói là Jolie giống hệt mẹ, lúc nào cũng chăm chăm để ý đến những chuyện tiểu tiết, như bây giờ chẳng hạn. - James cười lớn.

- Bất kể là Jolie giống ai chẳng nữa thì điều quan trọng bây giờ là cả hai đã biết cách giúp Jolie như thế nào rồi, phải không? - Jane vui vẻ hỏi.

- Đúng vậy! - Cả James và Joyce đều gật đầu.

Tối hôm sau, Joyce nói với Jolie sau khi cô bé đi học về:

- Jolie à, mẹ nghĩ ra được một vài điều về đề tài của con ngày hôm qua. Con có muốn nói chuyện về nó không?

- Dạ cũng được! - Jolie trả lời, giọng không được thoải mái cho lắm. Dù hôm nay, tâm trạng của cô bé đã khá tốt nhưng rõ ràng, việc bài tập bị điểm thấp vẫn là một vấn đề nhạy cảm.

- Con có thể nói cho mẹ chính xác bài tập của con là gì không?

- Tất nhiên rồi ạ. Đây là bài tập môn địa lý. Chúng con phải viết về một châu lục, sau đó chọn ra ba nước mà mình muốn đến ở châu lục đó. Ngoài ra, chúng con phải đưa ra lý do tại sao muốn đến đó cũng như những lợi ích và rủi ro có thể gặp phải khi ở đó.

-Ồ, nghe có vẻ rất dễ hiểu và thú vị. Thế con đã chọn châu lục và quốc gia nào?

- Con chọn châu Phi và 3 nước Namibia, Kenya, Tanzania.

- Hay quá! Thế tại sao con lại chọn chúng?

- Mẹ! - Jolie nói, giọng hờn dỗi. - Con nghĩ mẹ biết vì sao chứ. Đó là vì ở châu lục này có rất nhiều mèo rừng!

- À, dĩ nhiên rồi! - Joyce nhớ ra. - Làm sao mà mẹ có thể quên được những con mèo của con chứ. Thế con đã viết gì về lợi ích và rủi ro khi đi du lịch ở đó?

Jolie trả lời sau một lát yên lặng: - Thật ra, con không viết gì nhiều về vấn đề này.

- Con không viết à? Tại sao thế? Vậy con đã viết gì?

- Con viết về loài mèo rừng và cả họ hàng của nó. Mẹ có biết báo gấm, báo đen và sư tử đang bị bắn giết rất nhiều không?

Con viết về việc chúng đang có nguy cơ tuyệt chủng vì bị con người săn lùng khi họ cho rằng chúng làm hại các con vật nuôi khác. Nhưng những con thú rừng ấy cũng cần phải ăn chứ. Tệ quá mẹ nhỉ? Mẹ biết không, loài báo mèo đang rất khốn khổ, vì chúng không mạnh bằng những loài khác.

Thậm chí sư tử còn săn cả báo mèo nữa mẹ ạ. Điều này làm con rất buồn. Con muốn đến đó xem có thể tìm hiểu và giúp thêm được gì cho những chú mèo con ấy không.

Joyce hoàn toàn hiểu và cảm thông với tình cảm mà Jolie dành cho “những chú mèo con”. Tuy nhiên, cô cũng bắt đầu hiểu chuyện gì đã xảy ra với bài tập của con gái. Joyce nhẹ nhàng nói:

- Jolie, con có nghĩ là con đã viết về những “chú mèo” đáng yêu ấy quá nhiều trong khi lẽ ra con phải nêu lý do vì sao con chọn ba đất nước kia, cùng lợi ích và rủi ro khi du lịch ở đó không?

Jolie miễn cưỡng thừa nhận:

- Dạ, có thể, nhưng con nghĩ những con mèo con ấy quan trọng hơn chứ ạ.

- Mẹ hiểu chúng quan trọng với con như thế nào. Nhưng con cũng nên hiểu rằng loài mèo rừng và những gì đang xảy ra với chúng không nằm trong yêu cầu của bài tập. Mẹ nói có đúng không nào?

Jolie thừa nhận thêm một chút:

- Dạ vâng ạ! Con nghĩ mẹ nói đúng.

- Vậy lý do con bị điểm thấp hơn mong muốn là vì con đã quá tập trung vào chi tiết liên quan đến những chú mèo rừng mà bỏ qua tổng thể yêu cầu của bài tập, đúng không nào?

- Vâng, có lẽ thế.

- Mẹ có ý kiến có thể giúp con lần sau không phạm phải sai lầm này nữa. Con có muốn tham khảo không?

- Dạ, có ạ. - Jolie vẫn đang rất khó khăn để chấp nhận việc bài luận của cô bé về “những chú mèo nhỏ” không đáp ứng được yêu cầu của cô giáo.

- Con có chắc là mình muốn không? - Joyce hỏi lại.

Joyce hiểu rất rõ tình cách của Jolie. Một khi con bé chưa sẵn sàng lắng nghe thì dù người khác có nói gì chẳng nữa thì nó cũng chẳng bao giờ để tâm.

Jolie nhìn chằm chằm xuống chân, di di mũi giày dưới sàn nhà, về suy tư. Joyce kiên nhẫn chờ đợi. Cuối cùng cô bé cũng trả lời:

- Được rồi mẹ ạ! Con sẵn sàng.

- Thế này nhé! Từ bây giờ, hãy nói với bố mẹ mỗi khi con có bài tập lớn. Bố mẹ sẽ cùng làm với con để bảo đảm con luôn đi đúng hướng bằng cách thiết lập các mốc kiểm tra trên lịch của con. Ở mỗi mốc kiểm tra, chúng ta sẽ cùng xem lại những gì con đã làm được cho đến thời điểm đó. Bằng cách này, chúng ta sẽ biết con có quá sa đà vào một chi tiết nào đó, hoặc lạc đề không; để kịp thời sửa chữa trước khi con nộp bài. Con hiểu không?

- Dạ, con hiểu. Nó giống như một loại báo cáo tiến trình làm việc đúng không ạ? - Chính xác.

- Nhưng mẹ ơi, lạc đề chính xác là gì ạ?

Joyce nén cười, trả lời :

- Đó là khi bố nói về một điều gì đó, và trước khi con biết đó là gì thì bố đã chuyển sang chuyện khác. Do đó thỉnh thoảng con không hiểu bố đang nói gì.

Jolie gật đầu, mắt chớp chớp tỏ vẻ hiểu chuyện. Cả hai mẹ con đều biết quá rõ tính xấu này của James.

- Và đó là lạc đề, con à.

Jolie cười to, ôm mẹ :

- Con không nghĩ con lạc đề nhiều đến thế đâu, chỉ có anh Jake thôi.

Joyce cũng cười :

- Ừ, mẹ e rằng anh Jake của con đã thừa hưởng điều đó từ bố. Nhưng con yêu ạ, con lại giống mẹ ở việc hay đi quá đà vào chi tiết nhỏ, như những gì con đã viết trong bài luận. Nhưng thật may là bây giờ chúng ta cũng biết mình nên làm gì, đúng không? - Dạ, đúng rồi ạ. Cảm ơn mẹ.

- Mẹ tin là cả hai mẹ con mình sẽ làm được, con yêu ạ.

Tối đó, Joyce kể cho James nghe những chuyện đã xảy ra trong ngày. Vì hôm nay James có một cuộc họp quan trọng ở công ty nên anh không thể cùng Joyce trò chuyện với Jolie.

- Có vẻ như mọi chuyện đã diễn ra rất tốt đẹp. Chúc mừng em! - Anh nói khi Joyce dứt lời.

- Vâng, em cũng cảm thấy thế. Nhưng em nghĩ điều quan trọng ở đây là Jolie cũng cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Em nghĩ bây giờ con bé đã hiểu mình làm sai ở chỗ nào, và chúng ta đã biết mình nên làm gì để đảm bảo chuyện này không lặp lại. James nói :

- Đúng vậy! Điều này cũng tốt cho cả chúng ta nữa đấy.

Joyce với lấy cuốn sổ ghi chép, viết:

Đối với bài tập, hoặc nhiệm vụ kéo dài, nên đặt mốc kiểm tra

thường xuyên để chắc chắn bạn trẻ luôn làm đúng hướng.

Lúc đầu, nên đặt mốc kiểm tra sớm và gần nhau, sau đó giãn dần khi thấy bạn trẻ có thể kiểm soát được bài tập.

Chương 7 - BUỔI TỔNG KẾT

Hai tuần sau đó, mọi chuyện trong gia đình James diễn ra rất tốt đẹp. Cả gia đình, đặc biệt là Jake và Jolie, có vẻ đã bắt được nhịp sống mới. Cả hai chủ động hơn, thoải mái hơn, cả khi ở trường lẫn ở nhà.

Chúng cũng cảm thấy gần bó và gần gũi hơn với bố mẹ. Bọn trẻ biết rằng chúng có thể tìm đến bố mẹ bất cứ khi nào cần sự giúp đỡ và sự giúp đỡ ấy luôn thật hữu ích. Vào bữa ăn giữa tuần tiếp theo, James và Joyce quyết định mua một món quà tặng cho vợ chồng Jones. Họ rất cảm kích trước sự giúp đỡ của gia đình người anh họ và muốn tỏ lòng biết ơn của mình. Dù không chắc còn điều gì cần học hỏi nữa hay không, họ vẫn muốn ăn mừng vì những thành tích đã đạt được. James và Joyce không biết là vợ chồng Jones cũng có một bất ngờ dành cho họ.

Khi chuông cửa reo, James bỗng cảm thấy có điều gì bất thường bởi theo thói quen giữa hai nhà, vợ chồng Jones sẽ tự mở cửa, bước thẳng vào nhà mà không cần phải bấm chuông.

- Chẳng lẽ đây không phải là vợ chồng Jones sao? - Anh tự nhủ và cảm thấy không vui khi nghĩ rằng đó có thể là nhân viên tiếp thị nào đó.

Anh mở cửa và ngạc nhiên khi thấy Jane và Jones đang đứng đó, phía sau là một người phụ nữ lạ.

Đó là một phụ nữ trung niên nhỏ bé với mái tóc xoắn dày. Điểm thu hút nhất ở bà chính là đôi mắt. Đôi mắt sáng lấp lánh và nụ cười tươi tắn của bà khiến James cảm thấy thật dễ chịu. Anh đã đoán ra bà là ai trước khi được Jones giới thiệu.

- Đây là cô Edwards. Hy vọng cậu không phiền khi tôi mời cô ấy đến. Tôi biết Joyce luôn làm rất nhiều đồ ăn, và vợ chồng cậu đều muốn gặp cô. Tối nay là buổi tối hiếm hoi cô Edwards rảnh rỗi, và thật vinh hạnh khi cô đã dành nó cho chúng ta.

- Ôi ! - James thốt lên. - Cô Edwards! Thật hân hạnh khi được gặp

cô.

- Joyce! - Anh gọi lớn khi mời mọi người vào nhà. - Em xem ai đến chơi này.

Joyce đi ra khỏi nhà bếp, lau tay vào một cái khăn.

- Anh gọi gì vậy? - Cô im lặng ngay khi nhìn thấy người mới đến. - Nào, mọi người đừng nói, để em đoán. Chắc hẳn đây là cô Edwards, đúng không?

- Chính xác! - Jones cười. - Em đoán hay ghê!

- Thật là tuyệt vời vì cuối cùng cũng gặp được cô! Chúng tôi đã nghe kể rất nhiều về cô. Cô đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều dù chúng ta chưa gặp nhau bao giờ! Cô Edwards mỉm cười.

- Vâng! Tôi cũng rất vui khi được gặp mọi người. Jane và Jones đã nói với tôi về những bữa tối vui vẻ của mọi người. Và thật tuyệt vời khi được tham dự buổi tối nay.

- Thật đúng lúc! Tôi nghĩ đã đến lúc chúng tôi tốt nghiệp được rồi, đúng không Jones? - James hỏi.

- Gần như thế! - Jones nói đùa. - Nhưng phải đợi xem tối nay mọi người có đạt điểm cao không đã, và cô Edwards sẽ là người quyết định.

Cô Edwards nói với một nụ cười tươi tắn:

- Ôi không, tôi không muốn chịu áp lực nữa đâu. Đánh giá học sinh ở trường đã đủ lắm rồi!

- Có thể là hơi sớm, nhưng hãy cứ coi như chúng ta đang ở nhà hàng Ritz nhé! - James nói khi lấy một chai champagne ra khỏi thùng đá. - Jones, phiền anh xếp ly ra được không? Tôi sẽ rót rượu. Đã đến lúc nói lời chúc mừng rồi.

- Sẵn sàng thôi! - Jones lấy ly ra khỏi tủ và đưa cho từng người.

Khi đã rót đầy các ly, James hít một hơi dài, hào hứng chuẩn bị

nói lời chúc mừng thì Jones đã giành lời.

- Chúc mừng James và Joyces, những học trò giỏi nhất của tôi từ trước đến nay! - Ôi Jones! - James kêu lên rồi đâm vào vai Jones một cách vui vẻ. - Anh luôn đối xử với tôi như thế!

- Chúng ta nâng ly thôi.

Họ cùng ly và uống một ngụm champagne. James cười thật tươi, bắt đầu:

- Cảm ơn Jane và Jones, những người bạn tốt nhất.

Đến lượt mình, Joyce nói:

- Cảm ơn cô Edwards, cô giáo tuyệt vời nhất!

- Nào! Nâng ly đi! - Tất cả cùng đồng thanh.

- Các bạn tử tế quá, xin cảm ơn! - cô Edwards nói khi nhấp thêm một ngụm, về cảm động. James chuyển sự chú ý của mọi người bằng cách dẫn mọi người đến bàn ăn và thông báo những món ăn mà Joyce đã chuẩn bị.

- Vịt quay với cam; cơm thập cẩm và rau non. Và cuối cùng là món chocolate phòng đút lò dành cho tráng miệng.

Những tiếng “Ôi!”, “Ngon quá!” vang lên khắp nơi. Jones hào hứng la lên:

- Mang chúng lên nào!

Suốt bữa tối, James và Joyce kể lại những gì xảy ra trong hơn hai tuần qua. Họ cũng thuật lại cho cô Edwards biết toàn bộ câu chuyện từ khi bắt đầu, những diễn biến chính, những thời điểm khó khăn, những điều họ đã làm được và cả mong ước trong tương lai. Trên hết, họ bày tỏ sự biết ơn vì những kinh nghiệm quý báu của cô. Và kết thúc câu chuyện của mình, họ nói rằng bữa tối này là để chúc mừng cho một bài học kinh nghiệm quý giá đã được truyền dạy thành công.

James tổng kết:

- Thật khó mà tin rằng 8 tuần đã trôi qua kể từ khi mọi chuyện bắt đầu. Joyce tiếp lời:

- 8 tuần nghe có vẻ là một thời gian dài, nhưng nhìn vào những gì chúng tôi đã tiếp thu được, cũng như tình hình khả quan trong hiện tại, thì có thể nói 8 tuần qua là một quãng thời gian rất ngắn.

- Đúng! - Cô Edwards tán thành. - Có vẻ thời gian trôi qua rất chậm chạp khi chúng ta phải đối mặt với một khó khăn nào đó. Tuy nhiên, một khi đã nhận ra hướng đi, thì ta lại có cảm giác nó trôi qua rất nhanh.

- Những gì chúng tôi học được rất đơn giản và dễ hiểu; nhưng thật sự nó đã giúp ích cho chúng tôi rất nhiều. - James nói. - Không thể nào tìm được điều gì tốt hơn thế.

- Chắc chắn rồi. - Jones hòa vào. - Những công cụ đơn giản như thế thật sự có hiệu quả. Chúng làm cho cuộc sống của chúng ta trở nên dễ dàng hơn. Nhưng như các công cụ khác, chúng chỉ có ích khi được dùng đến.

- Chắc chắn rồi! - James và Joyce cùng tán thành.

- Nó thật sự đã thay đổi cuộc sống của chúng tôi. - Joyce tiếp tục. - Từng bước một, nó đã giúp lũ trẻ nhà tôi thành công hơn cả những gì chúng tôi mong đợi; đã mang chúng tôi đến gần nhau hơn. Thật tuyệt vời! James chân thành nói:

- Chúng em rất cảm kích trước tấm lòng và sự giúp đỡ của anh chị, Jane và Jones! Vợ chồng em có một món quà nhỏ muốn dành tặng anh chị. Xin lỗi cô Edwards, nếu biết cô sẽ ở đây, nhất định chúng tôi đã chuẩn bị một món quà đặc biệt cảm ơn cô.

Cô Edwards trả lời:

- Việc biết các bạn thành công đã là món quà đối với tôi rồi.

Jane từ chối:

- Các em không cần tặng quà cho anh chị đâu.

Joyce quả quyết:

- Vợ chồng em chỉ muốn cảm ơn anh chị vì những gì đã làm cho gia đình em. Thế nên, đây là món quà nhỏ của chúng em.

James và Joyce rời khỏi phòng và quay trở lại với một cái hộp lớn. Họ đã phải ghép nhiều tờ giấy gói quà mới có thể gói được nó.

Joyce giải thích:

- Lũ trẻ đã giúp mình chọn và gói quà. Jones vừa chuẩn bị xé lớp giấy gói quà thì Jane đã ngăn lại.

- Đợi một chút, Jones. - Jane nhìn gần hơn và thấy trên mỗi lớp giấy gói quà có dính những mảnh dán khác nhau. Thoạt nhìn, chiếc hộp như một tác phẩm cắt dán tuyệt đẹp. - Ôi, đẹp quá!

- Đó là ý tưởng của bọn trẻ đấy.

Chúng đã rất vui khi trang trí món quà này.

- Thôi nào, nhìn giấy bao quà như thế là đủ rồi. Mở ra đi nào! - Jones yêu cầu một cách nghịch ngợm.

- Ôi, Jones! - Jane cười khúc khích. - Anh như một đứa trẻ lớn xác ấy!

- Anh rất thích những món quà! - Jones cười, nhưng rồi nụ cười trên mặt anh dần biến mất.

- Chuyện gì thế Jones? - Jane thắc mắc.

- Giấy bao quà làm anh nhớ đến một chuyện. Không chỉ là 5 bước đâu, phải là 6 chứ. Chúng ta đã quên mất một bước. Có lẽ chúng ta không nên ăn mừng vội.

- Tôi biết thiếu cái gì rồi. - James nói, hoàn toàn hiểu rõ ý của người anh họ, giống như hồi họ còn nhỏ. - Một buổi nói chuyện cuối cùng, giống như bước cuối cùng trong quá trình ủy thác mà cậu đã chỉ cho mình trong công việc.

- Đúng vậy! - Jones gật đầu. - Nhưng ở đây chúng ta nên gọi đó là “Buổi tổng kết”.

- Tổng kết? - Joyce ngạc nhiên. - Nhưng tổng kết gì mới được chứ?

- Ồ, dĩ nhiên rồi. Buổi tổng kết! - Jane đồng tình. - Em cũng quên khuấy chuyện ấy. May mà anh lại nhớ, Jones. Nhưng có vẻ như James đã đi trước anh trong chuyện này rồi.

- Mọi người đang nói về chuyện gì vậy? Hình như chỉ có tôi là người duy nhất ở đây không hiểu gì cả. - Joyce than vãn. - Tôi nghĩ đúng thế thật. - Cô Edwards đùa. - Nhưng không sao, rồi cô sẽ hiểu ra ngay thôi mà.

James bắt đầu:

- Tổng kết là lần trao đổi cuối cùng về những gì đã xảy ra. Jones đã hướng dẫn cho anh điều này khi thực hiện quá trình ủy quyền trong công việc ở công ty.

Joyce nhún vai:

- Em vẫn chẳng hiểu gì cả.

Cô Edwards bèn giải thích:

- Khi đã hoàn tất 5 bước đầu tiên, nên có một buổi họp cuối cùng để mọi người tổng kết những gì đã xảy ra, cả những mặt tốt lẫn không tốt. Nó giúp chúng ta có cái nhìn tổng quát về mọi chuyện, và rút kinh nghiệm cho lần sau.

Đó là một cuộc đối thoại mà mỗi người đều cho và nhận ý kiến phản hồi về những việc đã xảy ra. Đó là cơ hội tuyệt vời để chúng ta định hướng con đường tương lai của mình, về những gì mình muốn làm và những gì nên loại bỏ. Và cuối cùng, đó là dịp chúng ta ăn mừng thành công. Tôi luôn áp dụng điều này với các học sinh của mình vào cuối kỳ và cuối năm học. Thỉnh thoảng tôi cũng áp dụng với những bài tập lớn, thậm chí tôi còn áp dụng điều này với những phụ huynh quan tâm đến việc học hành của con cái họ. Thật ra tôi nghĩ có hai người như thế trong phòng này.

Jane và Jones nhìn nhau mỉm cười.

Joyce rạng rỡ hẳn lên :

- À, tôi hiểu rồi. Giống như những gì chúng ta đang làm tối nay, đúng không?

Chúng ta nói về những gì chúng ta đã làm tốt cũng như những gì cần phải được cải thiện cùng những bài học kinh nghiệm. Chúng ta sẽ có một buổi tổng kết với lũ trẻ, đúng không?

- Chính xác ! - Cô Edwards gật đầu. - Đó là việc cần thiết.

- Xinh đẹp và thông minh! - James ôm vợ khen ngợi. - Thật tuyệt khi chúng ta cùng trải qua những chuyện như thế này. Chúng ta là một đội xuất sắc.

- Nào! Nào! - Jones xen vào. - Trò lãng mạn này dừng được chưa? Chúng ta quay lại với món quà đi chứ.

Jane dấm nhẹ vào vai chồng:

- Ôi ! Anh tệ thật đấy. Họ đang có giây phút ngọt ngào cơ mà!

Jones mỉm cười và bắt đầu mở lớp giấy bao. Jane cũng tham gia vì cô biết, để Jones mở quà thì việc này chẳng biết bao giờ mới kết thúc.

Khi món quà được mở ra, cả hai ngẩng người ra nhìn. Đó là một chiếc lều du lịch được làm bằng chất liệu mới nhất, nhẹ, có khả năng chống thấm nước và chống xì hơi. Không những thế, nó còn có thêm 10 sợi carbon siêu nhẹ xung quanh cùng các dụng cụ cần thiết khác. James và Joyce biết gia đình Jones đã để ý đến chiếc lều này từ lâu. Chiếc lều cũ của họ bằng vải dù, đã bắt đầu thấm nước và bị rách ở các mép nối. Chiếc lều cũ lại rất nặng nên mỗi lần đi chơi, việc dựng lều với họ là cả một vấn đề. Họ cũng luôn phải cầu trời không mưa để túi ngủ và quần áo bên trong không bị ướt.

Jane và Jones nhìn chăm chăm vào món quà, cuối cùng Jones cũng nói :

- Món quà này lớn quá.

- Nó xứng đáng với những gì mà anh chị đã làm cho gia đình chúng em.

Joyce nói và ôm cả hai thật chặt. Mọi người mỉm cười cảm ơn lẫn nhau.

- Đến lúc ăn tráng miệng rồi ! - Joyce nói lớn khi chuông lò nướng reo. Sau đó, họ vừa nói chuyện phiếm vừa ăn tráng miệng. Cô Edwards chia sẻ với mọi người kinh nghiệm dạy học của cô. Cô cũng kể với họ về những gì cô đã học được từ học sinh và những bậc phụ huynh như họ. Sự thông thái và tình yêu nghề của cô khiến mọi người hết sức kính phục.

- Tôi ước năm nào cô cũng dạy con cái chúng tôi ! - James nói với cô, và những người khác cũng gật đầu đồng tình.

- Ồ, tôi có thể nói rằng chính những phụ huynh như các bạn, người không chỉ liên quan mà còn hào hứng muốn đóng góp sức mình vào việc dạy dỗ lũ trẻ, mới chính là những người mang đến thành công cho việc dạy học của chúng tôi. Nó giống như việc cái kiềng phải có 3 chân mới trở nên vững chãi vậy. Nếu thiếu đi một chân thì cái kiềng sẽ khập khiễng và yếu ớt. Các bậc phụ huynh đóng vai trò quyết định trong việc nuôi dạy con trẻ. Họ là hình mẫu mạnh mẽ, ổn định nhất đối với trẻ. Do đó, những gì họ nói hoặc làm sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hành động của chúng. Tôi chỉ dạy dỗ chúng trong một năm, nhưng các bạn, với vai trò là cha mẹ, sẽ có ảnh hưởng tới chúng trong ít nhất 18 năm.

Jones tán thành :

- Cô nói rất đúng. Thật khó mà tin được là có những bậc cha mẹ lại không muốn giúp đỡ con cái để chúng có thể phát huy hết năng lực. Tôi cho là hầu hết các bậc phụ huynh đều rất quan tâm đến con cái của mình. Nhưng cũng như chúng tôi, họ không biết phương pháp nào hiệu quả để giúp cho con.

- Đúng đấy! - Cô Edwards ủng hộ. - Đó là lý do tại sao tôi đề xuất chương trình gồm 6 bước như trên cho nhiều phụ huynh. Đây là cách thức tốt nhất để chiếc kiềng 3 chân vững vàng. Tôi cũng chia sẻ điều

này với các đồng nghiệp, đặc biệt các giáo viên từng là học trò của tôi, để họ có thể làm như tôi. Đó chính là cách làm hữu ích nhất.

- Ôi! - Cô Edwards nhìn đồng hồ. - Muộn mất rồi! Rất tiếc nhưng tôi phải về. Cảm ơn các bạn về bữa tối, James và Joyce. Thật vui vì đã được gặp mọi người.

Khi tất cả đã về, James thu dọn bát đĩa trong khi Joyce đi tắm. Sau khi ngâm người trong bồn nước ấm, Joyce sảng khoái bước vào giường và vui vẻ ghi lại những lưu ý cuối cùng trong chương trình giúp đỡ con:

Nên có một buổi tổng kết sau khi hoàn tất một bài tập, dự án lớn, và sau mỗi tuần, mỗi tháng.

Hãy coi đó là một buổi thảo luận để mọi người trao đổi ý kiến, nhận xét về những mình đã làm được hoặc chưa được để thực hiện tốt hơn trong thời gian tới.

Thống nhất về những gì có thể cải thiện và ăn mừng thành công.

Chương 8 - BINH ĐOÀN JAMES

Trong tuần đó, Joyce với James quyết định dành một ngày để cùng Jake và Jolie tổng kết lại tất cả những gì họ đã làm được. Có vẻ như gia đình James lúc này hoàn toàn khác so với 8 tuần trước đó. Buổi tổng kết không chỉ diễn ra rất tốt mà lại còn rất đúng lúc, khi năm học sắp kết thúc và bọn trẻ đang rất phấn khích.

Mùa hè đang đến gần, và hai tháng học cuối đã diễn ra vô cùng tốt đẹp. Bọn trẻ học hành tiến bộ, thành tích thể thao cũng rất khả quan và cả hai đều rất thích thú với các hoạt động ngoại khóa sau giờ học.

Những đám mây đen đe dọa treo lơ lửng trên đầu trước đây như điểm kém, bị loại ra khỏi đội tuyển thể thao giờ đã biến mất. Chúng như trở thành những đứa trẻ khác – vui vẻ, hạnh phúc và đầy tự tin.

Những gì Jake nói vào bữa sáng thứ Bảy hôm đó không nằm ngoài dự đoán, nhưng nó vẫn khiến mọi người ngạc nhiên. Khi James đang chuẩn bị bữa sáng, Jolie dọn bàn, còn Joyce thì vui vẻ ngồi đợi được phục vụ, thì Jake bước vào nhà bếp với vẻ mặt tươi tỉnh, dù vẫn có thể nhận ra là cậu vừa ngủ dậy. Vì nhận nhiệm vụ rửa chén nên cậu được quyền dậy muộn một chút hơn so với mọi người.

- Con đã đặt tên cho đội của mình rồi, bố mẹ ạ. - Đó là những lời đầu tiên cậu bé nói trong buổi sáng hôm đó.

- Hả? - Joyce tròn mắt nhìn con.

- Đội nào chứ? - Jolie hỏi.

- Đội của gia đình mình chứ còn đội nào nữa! - Jake nháy mắt, ra vẻ tự hào.

Trước cái nhìn ngạc nhiên của bố mẹ và em gái, Jake vui vẻ giải thích:

- Cách đây vài tháng, bố mẹ đã đưa cho tụi con một danh sách các nhiệm vụ của một đội, và của huấn luyện viên, bố mẹ còn nhớ không?

Đội ấy đấy.

- À! - Mọi người đồng loạt ồ lên.

- “Bình đoàn James”! Con đã nghĩ ra cái tên ấy, tuyệt đấy chứ!

James gật gù:

- Bố thích cái tên này.

Jolie reo lên:

- Con cũng vậy!

Joyce tán thành:

- “Bình đoàn James”, cái tên rất hay! Con giỏi lắm, Jake à!

- Vậy thì chúng ta có thể phân chia công việc hôm nay được không? – Jake hỏi.

- Mùa hè sắp đến rồi, và con muốn biết con sẽ làm gì để còn điền vào lịch của mình.

James và Joyce nhìn nhau kinh ngạc, tự hỏi từ khi nào lũ trẻ đã biết tự động hỏi về các công việc phải làm như vậy.

Jake giải thích:

- Con biết là có vẻ lạ khi con hỏi về những gì con có thể làm, nhưng bố mẹ đã giúp đỡ con rất nhiều nên con nghĩ ít ra tụi con có thể làm những việc ấy.

Jake nhìn Jolie, chờ đợi cô bé đồng tình. Rất nhanh chóng, Jolie hiểu ngay ý của Jake và thêm vào:

- Vâng, đó là cách chúng con cảm ơn bố mẹ. Bố mẹ đã tặng quà cho tụi con, nên đây là quà tặng của tụi con dành cho bố mẹ. Hơn nữa, chúng con cảm thấy rất vui vì cả nhà mình là một đội tuyệt vời.

Jake đến sau lưng Jolie. Jolie giơ tay ra sau, Jake đập tay với em

gái, tỏ ý đồng tình với những gì cô bé vừa nói.

Và thế là sau bữa ăn sáng, họ phân chia công việc trong gia đình. Kết quả lần này tốt đẹp hơn rất nhiều. Sau khi kết thúc phân chia công việc, mỗi người đều làm việc rất hăng say. Đến trưa thì họ hoàn tất mọi việc và quyết định sẽ đi chơi công viên. Và họ đã có một buổi chiều chơi đùa rất vui vẻ bên nhau.

Binh đoàn James đã chiến thắng vẻ vang!

Bạn hãy giúp các bậc cha mẹ khác xây dựng tinh thần trách nhiệm và lòng tự tin cho con cái họ bằng cách: chia sẻ cuốn sách này với họ.

TÓM TẮT

1. Chuẩn bị trước mọi việc.

2. Khi giao một nhiệm vụ nào đó, hãy nói rõ với các con về điều bạn trông đợi ở chúng. Yêu cầu chúng lặp lại yêu cầu để bảo đảm rằng chúng đã hiểu. Tương tự, hãy giúp chúng học cách làm rõ yêu cầu của các bài tập hay những nhiệm vụ được giao ở trường.

3. Mua lịch ghi chép và tạo cho các con thói quen ghi lại các công việc, bài tập, và cả những hoạt động ngoại khóa mỗi ngày bằng nhiều màu mực khác nhau.

Với những bài tập lớn, hãy để cho trẻ tự ước lượng thời gian thực hiện và ghi lại ngày bắt đầu cũng như ngày hoàn thành. Tiếp theo, hãy yêu cầu chúng vẽ một đường nối liền hai ngày này lại, biểu thị công việc phải làm trong thời gian đó. Cuối cùng, hãy để con ghi lại thời gian cần thiết dành cho bài tập. Hãy đảm bảo rằng con bạn luôn cập nhật lịch làm việc.

4. Giới hạn những gì trẻ có quyền làm. Hãy đảm bảo các con hiểu rõ giới hạn trách nhiệm và tự do của chúng. Phải luôn rõ ràng và cụ thể. Hãy yêu cầu trẻ diễn giải lại những gì chúng đã nghe để đảm bảo là đã hiểu đúng. Yêu cầu con lập danh sách những gì sẽ làm và không làm, hoặc có thể và không thể làm, để đảm bảo tất cả mọi việc đều được quan tâm đến.

5. Với những bài tập lớn hay nhiệm vụ kéo dài, hãy lập mốc kiểm tra để đảm bảo rằng trẻ luôn đi đúng hướng. Ban đầu, nên lập mốc kiểm tra gần nhau, sau đó giãn dần ra khi thấy các con đã làm chủ được tiến độ làm việc.

6. Nên có một buổi tổng kết sau khi hoàn thành một kế hoạch, dự án lớn, và sau mỗi tuần hoặc tháng. Hãy coi đó như một cuộc thảo luận, trao đổi các ý kiến phản hồi về những gì đã làm tốt hoặc chưa tốt để khắc phục vào lần sau. Thống nhất với nhau về điều cần

ĐÔI ĐIỀU VỀ TÁC GIẢ

Tiến sĩ tâm lý học Donna M. Genett là một chuyên gia tư vấn về phát triển tổ chức, đồng thời là Chủ tịch của GenCorp Consulting - một công ty tư vấn hoạt động trên toàn nước Mỹ. Hơn 20 năm qua, bà đã không ngừng cố gắng để tạo nên những ảnh hưởng tích cực cho các tổ chức và sự nghiệp của nhân viên thuộc những tổ chức đó. Không những thế, bà cũng luôn tìm cách giúp con người sống tốt hơn bằng cách tìm ra những quy luật tâm lý ảnh hưởng đến đời

sống của chúng ta. Và trên hết, dựa trên những quy luật đó, bà đưa ra những bí quyết cùng những nguyên tắc ứng xử để áp dụng vào cuộc sống thường ngày.

Cuốn sách đầu tay của bà, “Người giỏi không phải là người làm tất cả”, đã trở thành kim chỉ nam cho hàng trăm nhà quản lý, nhà điều hành và các doanh nhân khắp Bắc Mỹ, giúp họ quản lý đúng-ngay-từ-đầu.

Trong cuốn sách này, Tiến sĩ Genett đã áp dụng nguyên tắc tâm lý màu nhiệm của mình vào việc giáo dục con cái. Cuốn “Giúp con tự giác và học giỏi” là tập hợp những phương pháp hết sức rõ ràng, logic và dễ hiểu mà bất cứ bậc cha mẹ nào cũng có thể áp dụng để xây dựng kỹ năng sống cho con và giúp chúng vững bước vào đời.